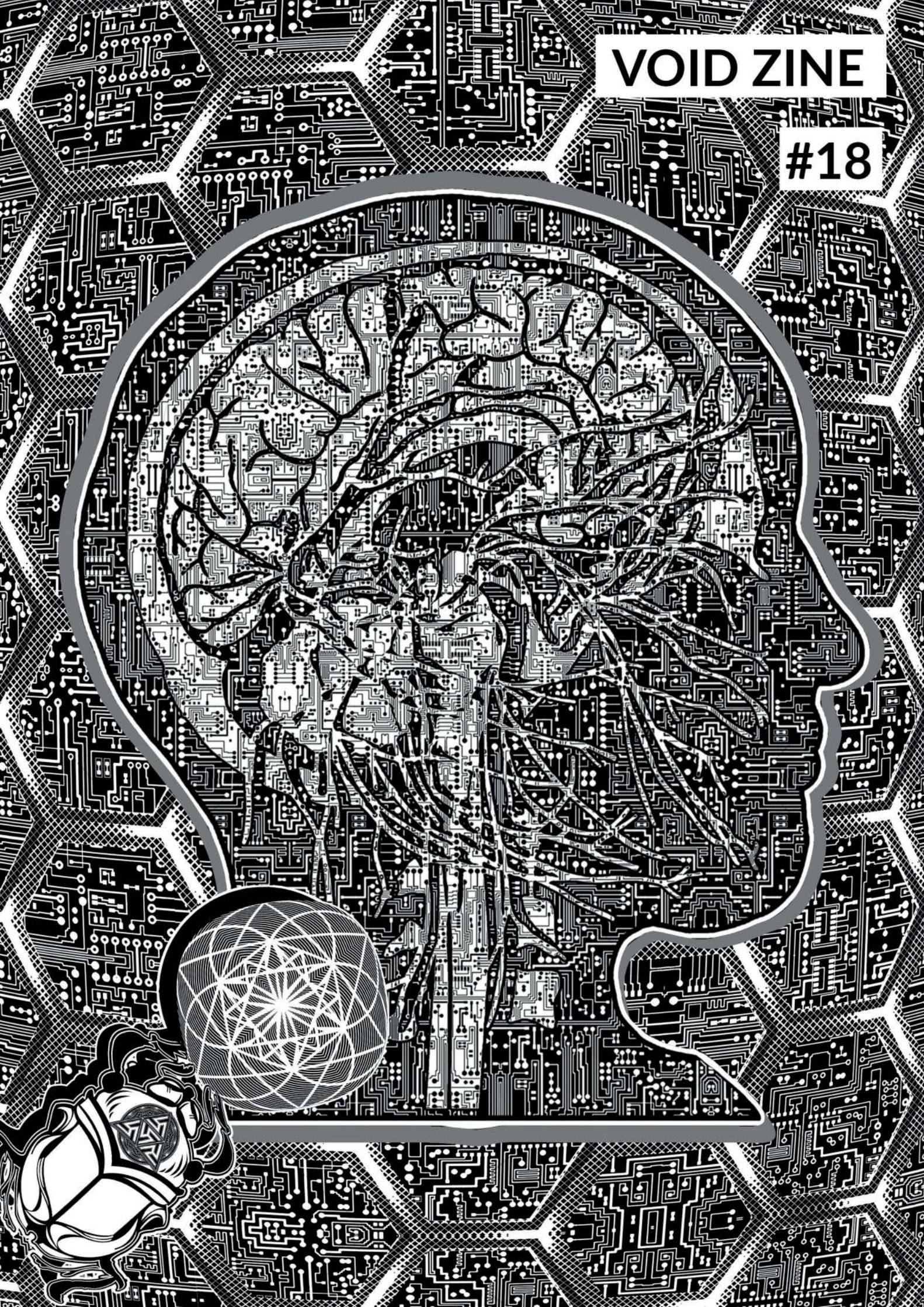

VOID ZINE

#18

#18

İSTİFİNİ BOZ!

Bir süredir evinde saklanan karıncalar, sana büyük boy pizza sipariş etmeni emrediyor, sarımsak kenarlı olacak, nefis kokacak.

Ceset dolu lavabo suyu, temizlenmek için boşaltıldıktan sonra, ortaya çıkan elim manzaradan miden bulanacak.

Pizza ve cesetlerin kokuları burun cidarını eriterek, her şeyin kokusunu alan burnunun yerinden sökülmesine neden olacak.

Burnun hala yerindeyken kokla!

V18/ Kasım, 2017

İçeride:

Emre Varışlı, Erman Akçay, Volkan Ergen, Burcu Eken, Alper Volkan Dikyar, Eren Burhan, Emre Ay, Rüveyda G. Balcı, Songül Eski, Suhan Lalettayın, Volkan Yalçın, Sonat Yurtçu, Eren Karatepe, Kadir Erten, KEMİK, Meltem Canaslan, Kübra Demir, Yasemin Sadef, Andromalis, Baran Kurtoğlu, Ekin Deniz Kaya

Kapak: Alpha Rising
Arka Kapak: Esk Reyn

voidfanzine@gmail.com

fb.com/voidzine

twitter.com/voidzine

BRAIN PUNK

*anti edebiyat
manifestosu*

2015 Emre Varışlı

Edebiyat edebi değildir. Edebiyat tarihin tozlarını üstüne çekmez. Edebiyatın raf ömrü yoktur. Edebiyat argoyu ve serseriye uzaklaştırmaz. Edebiyat cinsiyet suçu barındırmaz. Edebiyat yalnızca heteroseksüel - romantik bir çöplük değildir. Masaları kaldırın ve daktilolarınızı şov için kullanın. Masaları kaldırın ve kelimelerin özgürleştiğine tanıklık edin. Masaları kaldırın ve kütüphaneleri sahneye çevirin. Görsel malzeme ve kelimelerin ihtişamını buluşturun. Kitaplar görüntüye giriyor matbaalarda sesleri yükseltip okumaya başlıyoruz. Sesler birbirini takip ediyor. Cümle demek müzik demektir. Edebiyat titreşimlerle çoğalır ve dans başlar. Edebiyatla dans edebilirsiniz. Kameranı saire doğrultun ve onun kendi bedenini bir pankarta dönüştürdüğünü görün. Edebiyat editoryal kadronun onayını beklemeyecek ve sadece sayfalarla çoğalmayacak. Edebiyat sanat galerilerinin dışında dolaşan bir şey değildir. Edebiyatın fotoğrafını çekebilirsiniz. Edebiyatla akşam bir şeyler içmeye gidebilirsiniz.

Sul collo ho tatuato il mio nome: metà santo dei
e dei cieli. Con ali di Gozzilla
tentacoli di calamaro gigante.

to del
allora
Sisifo.
stato.
Mia madre è una donna
con un profilo di becco
e lacrime di sangue.
Sta sul mio petto
sinistro, dove
nasconde il cuore.

Sul petto destro
quello dell'odio, c'è
padre: un diavolo da cabaret,
illusionista da circo metropo-
litano, scomparso al volo
quando vide il mio uovo uscire
dal culo della mamma.

Il mio braccio sinistro è
quello delle carezze segrete
ed è lì che ho tatuato il
mio unico eterno amore.

Lei nuotava sott'acqua e il pesce cane le mangiò le
gambe, ma poi ebbe pietà ed ora sono un tutt'uno.
La chiamano la sirena di Lampedusa e suona
calipso sotto il ponte della ferrovia.

Ho disegnato
un piccolo cuore
candestino che
germoglia rovi sulla
spalla sinistra e sulla
spalla destra il cadavere
del verme vola con
ali di farfalla e ride.

Combatto contro il drago
della tangenziale e non c'è
inizio e non c'è fine tra me, il
drago e il mio cavallo.

THE FUTURE
HAS NOT
YET BEEN
DRAWN.

Ogni notte la ridisegno per tenerla
aggiornata sui focolai di rivolta
mentre i ragazzi minotauri
corrono tra le fiamme.

Al centro della
mia pancia c'è
la mappa del
labirinto
della città
ragno, che
germoglia e

Il ragazzo
caimano emer-
ge dal fiume
morto e chiede
se sua madre
l'ha cercato, le
ossa di seppia
e dei rumeni
galleggiano di
traverso tutt'intorno.

Qualcuno
spara in lontananza.
Una
linea orizzontale in fiamme della periferia.
Un
corno, i bambini
Grido

e la notte profonda che ne consegu
NEXTASY è scritto lungo il mio corpo
offerto a un disperato pezzo punk o n
che sia abbastanza veloce da salvarci
il futuro non è stato ancora disegnato!

şu çığlık çığlığa yabancılaşan yüzünde ağlayan kedileri sakla lütfen,
yerden bir metre yüksek uçarak kaçmaya çalışırken,
su dokununca uyanıyorum.
yüzümün seyri hızlandıkça sümükleşerek eriyor.

beni yüksek ateşlerden hatırlayabilirsin,
ben senin sayıklamalarındım.
çocuktun; o uyuyan evlerde tuvallete kalktığında
karanlık odana seri bir korkuyla yürürken sana hep dokunacak sandığın,
ama bir türlü dokunmayan o el bendim.

inanır mısın artık ben de senden korkuyorum
kent soylu ışıkların cilvesinde gülümsüyor bazen yüzün
ölmeden birkaç sene önce seni ısırın köpekle konuşuyoruz senden
gözleri pembe neon, gıdıklamalarıma dayanamıyor, ve sürekli özür diliyor,
buz gibi balıkla oynamaya çalışan bir gürbüz çocuktan.

korkuyorum.
hangi kabilenin davetinde icabet kusurudur bilemiyorum ama
bu şehri dağlar arıyor.
sezdirmiyorum sonucumuza.

üzerimde özel bir güne başlayan bir gencin heyecanlı disiplini
soyunmakla sona eriyor ve bu tekrar ettikçe habersiz kadeh kaldıyorsun boşluğa
kendin de anlam veremiyorsun, buna pek gülümsüyorum oğlum
oysa nerde soyunduysam orada giyinmeliydim
ben ışığı açınca kaybolan densiz.! bunu senin ilk sevişmende öğrendim.
tekme tokat kovdu beni küçücük bir loş ışık
giyinemedi kaçtım ki, ellerinde soğuk demirler vardı ölene kadar ışığın etrafında dönen kahverengi kelebeğin,
sen ne zaman dua etsen,o
buzu rüya sanan ölülülerin öcünü alıyordu.

en çok dua ederken salak salak tavana bakmanı özledim
matematığı idrak etmen insanlık için büyük benim için gardiyan bir adımdı
son bir çabayla;
bir ilkokul arkadaşına dokunayım istedim.
gittim en cumartesi pazarına, en anne kırmızısı ruja,
en büyük ayakkabılara, en büyük çoraplara, en büyük entarilere...
kuyruğum çıktı! kovaladım! uzadı! kovaladım! uzadı! aaaahhhh
beni dinlemezler şimdi beni dinlemezler çünkü ben gece çayırlarda
kaçışan ıslak sıçanlardan bahsederim, beni artık sen de dinlemezsin.
ben de artık sen dua et istemem artık ben de korkuyorum senden
beni kimse dinlemez artık çünkü ben siyanür bağımlısı babaların
füzyon çocuklarından da bahsedebilirim.

hep diyorum ya sıkıldım erketeden, o hardal renkli bisikletinin sırtımasından, hamile kadınların
gelip yüzünü avuçlamalarından vesaire
yadigar bir makastır bil mukabil korkumuz ritm tutuyor kart oryantal.

akıl fikir ne garip yavrum; zaman sana rüyasını anlatır gibi sonsuzluğu öğütlüyor.

İnandırıcı olamıyorum.

Elimde değil.

Tilkiyi andıran suratımdan mıdır, simamın tekinsizliğinden midir, gerçekten bilmiyorum.

Ara sıra aynalarda denk geldiğim uğuruz surat, evet, çıbanın başı bu...

Bazen düşünüyorum da; ben olmamışım galiba... Yani, nasıl desem... Mayamda bir sıkıntı var gibi. İnsanlara hiç bir zaman güven veremedim. Kendimden her zaman şüphe duydum. Herkes beni yapay bulur, haklı olabilirler çünkü ben içtenlik denen şeyden kilometrelerce uzağım. Bu konudaki kabiliyetimi geliştirebilmem için belediyenin açtığı bir kurs var mıdır acaba? Varsa söyleyin lütfen, vallahi kıyak olur. İletişim Becerileri isminde havalı bir atölye çalışmasına katılsam mesela... Kırk bir yıldır kaldığım derse yardımı dokunabilir mi? Gerçi, şu noktadan sonrasında bunların benim için pek bir önemi kalmıyor, çünkü ben daha demin öldüm.

İnandırıcı olamadığım için öldüm.

Sağ kaşımın yaklaşık iki santimetre yukarısından giren bir Glock mermisi işimi bitirdi. Oturduğum kanepeden sekmiş olan vücudum şekilsiz komik bir hal aldı. Kafam sola yatık şekilde duruyordum. Vaziyet böyle abuk şekilde ilerlerken, taraf tuttuğu bariz olan görünmez hakemin- bana özel- bitiş düdüğü çaldı ve yanık bir türkü gibi duvarlarda çınladı.

Hilda'nın eli ağzındaydı ve şaşkınlıktan titreyen çenesini saklamaya çalışıyordu. Aslında mimiklerini saklamasına gerek yoktu; çünkü salonda yalnızca ikimiz vardık.

İlginçtir, kafam önüme düşmedi- sanırım Allah, koca kafamı giderayak yerçekiminden muaf tuttu. Bu arada Allah'ın ikinci kıyağı da şuydu; yüzüm kana bulanmamıştı. Alnımdaki delikten sızan kan miktarı, tahminimin çok altındaydı. Kurşun, kafamın arkasından çıktı mı çıkmadı mı bilmiyorum, ama beni vuran Hilda'nın dehşetli ve şaşkın gözleriyle kafama ve duvara doğru bakmasından, beynimin bir kısmının dağılmış yahut kafatasımın arkasındaki deliğin büyük olduğu kanısına varıyorum.

Beni Hilda öldürdü, ne tuhaf. Ama daha da tuhaf olanı; nefessiz yaşamak.

İğrenç bir zevke hitap eden saten leopar desenli koltuğun üzerinde, alnımdaki yapay hava deliğiyle hareketsiz durmaya devam ettim. Nedendir bilmem; bu rezil koltuğa acaba kaç para vermişlerdir diye düşündüm. Biliyor musunuz, yarım saat kadar önce -vasat hayatımın son yemeğimi yerken- oturduğum koltuğun çirkinliğinden (ve derimi yaktığından) Hilda'ya bahsedecektim ama son anda vazgeçmiştim. Çünkü Hilda; bilumum ev eşyaları, dekorasyonu, kıyafetleri ve de makyajı hakkında duyacağı olumsuz eleştirilerden hiç hazetmez.

Dışarıdan gelen gelen baykuş sesi Hilda'yı aniden kendine getirdi. Elini ağzından çekti ve cesedimin yanına gelip pantolonumun ceplerini kontrol etmeye başladı. Büyük hacimli ekmek teknemin (tırımın) anahtarı dışında hiç bir şey bulamayınca koltuğun üzerinde duran hırkama yöneldi. Ceplerimde bulduğu bir kaç banknot, ıvır zıvır notlar, buruşuk peçete, cep telefonu şarj aleti ve bozuk paraları sırayla ahşap zemine fırlattı, zaman geçtikçe gerginleşiyordu, üzerimi aramaya devam ederken çatallaşmış sesiyle "Hadi...hadi... Neredesin...nerdesin.." diye çaresizce sayıklıyordu. Onu görmeliydiniz, ilk defa neşter tutan çömez bir tıp öğrencisi gibi elleri titriyordu.

Aradığı şeyi hiç bir zaman bulamayacağını biliyordum. Malesef o bunu bilmiyordu. Boşa kürek çektiğini ve beni bir hiç için öldürdüğünü ona asla söyleyemeyecektim. Malesef ölümler cümle kuramazdı.

Beni Hilda öldürdü, bu cidden berbat. Ama daha da berbat olanı; dibi görünmeyen bir boşlukta asılı kalmışım gibi hissetmek.

Hilda, kaşlarını umutsuzca büzüştürerek arka cebime yöneldi. Elini götümle koltuğun arasına soktu fakat cebin ağzına ulaşmayı beceremedi. Ayıptır söylemesi son zamanlarımda boğazıma pek bir düşkün olduğum için birazcık iri sayılırdım. Gücünü topladıktan sonra iki kolumdan tutarak beni yere devirdi. Cüzdanımı alıp içine bakındı ve küfürlü bir çığlık atarak cüzdanı duvara doğru fırlattı. Aradığı şey orada da yoktu. Cesedimin yanına gelip, terbiyesizliğini bir tık daha arttırarak yüzüme tükürdü. Gerçekten iç kopartan bir sahneydi. Sonra, yersiz küstahlığına gocunmadan devam ederek, kendi halinde yerde yatan masum cesedimi tekmelemeye başladı. Sayıklamaları kuvvetli bir bağırmağa dönüştü: "Nereye sakladın laan, NERDE!?"

Yüzündeki bu gergin ifade Hilda'ya yakışıyordu. Eğer ölü olmasaydım fena biçimde tahrik olurdum- yalan yok.

Ceberrut karı salonun içerisinde kısa voltalar atarken, sahnenin tek eksiği olan ağlama sesi de devreye girdi. Hilda ağlayarak kendine özgü sinir krizini geçirmeye başladı. Yıllar önce bu sahneye defalarca tanık olduğumu hatırladım. Bakın, hâlâ aklımdadır: İlk öncesi çenesi titrer, gözleri aniden kısılr, son olarak bir iki burun çeker ve rahatsız edici ince zırlaması başlar. Hilda ağlarken, gözlerinden ziyade ağız kısmı daha sulu olur. Yıllar sonra tekrar ağlamasına tanık olmuş birisi olarak size şunu söylebilirim: Hilda gençliğinde daha masum biçimde ağlardı.

Aklına bir kurtuluş yolu olarak -her zamanki gibi- telefonu geldi. İnanın, Hilda hep böyleydi, ne zaman sıcıp beklenmedik çıkmaza girse, oradan tek başına kurtulamaz ve birilerinden yardım isterdi. Ama eskiye nazaran sorunları büyümüştü; mesela bunlardan biri benim cesedimdi, olayın kriminal vahameti idi; karakoldu, sorguydu, hapishaneydi, 4. Ağır Ceza Mahkemesi'ydi, savcıydı, avukattı falan filan...

Beni Hilda öldürdü. Hayatımda duyduğum en komik fıkra bu olabilir. Ama daha da komik olanı; onun çaresizliğini iştahla izleyip bundan sapıkça bir hoşnutluk duymamdır...

Heyecandan terlemiş zarif elleriyle bir numara tuşlayan Hilda, telefonu kulağına götürdü ama tek kelime konuşmadan kapı büyük bir hissimla açıldı. İçeriye iri bir herif girdi. Bilirsiniz, genelde böyle olur. Bir rahat bırakmazlar- bilhassa böyle kriz anlarında.

Kapıdan giren sığır çobanı kılıklı adam, parlak rugan ayakkabılarıyla cinayet kokan eve adımını attı, kaşlarını kaldırarak cesedime doğru yöneldi. Bu adamı tanıyordum ama hiç tanışmamıştık. Bu Davut. Hilda'nın sevgilisi. Sosyal medya hesaplarında gördüğüm at gibi sırttığı fotoğrafların aksine, iskeletor yüzü ve Gargamel'i andıran tipine binmiş istençdışı hayal kırıklığı ve korkak bir mizacı vardı.. Davut cesedimden etkilenmiş olmalı ki, "s" harfi oldukça baskın bir "Hassiktir" çıkardı ağzından. Hilda, Davut'un konuşmasına müsaade etmeden, ödevini yapmamış ilkokul çocukları gibi öğretmenine bahaneler uydurmaya başladı.

"B-bi anda o-oldu... Davut, vallahi bak... Kartı vermedi, verirsin vermezsin, verirsin vermezsin... Offf, nasıl oldu anlamadım. Kartı üstünde taşıdığını düşünüyordum. Baya konuştuk... So-sonra ben dümeni sezdi gibi hissettim, silahı çektim doğrulttum, tamam mı? Zorla alacaktım kartı... İşte, bu da böyle tam karşımdaydı... Oturduğu yerden elini uzattı silaha doğru... Çok korktum Davut... Yemin ederim, hiç beklemiyordum. Silahı kurtarmaya çalışırken aniden patladı."

Nedense; on küsür yıldır görüşmediğim Hilda'nın, ilk buluşmamızda beni alnımdan mıhlamasından ziyade, benden bahsederken 'bu' kelimesi kullanmasına daha fazla içerledim.

"Kart nerede? Hangi cennetteymiş?"

"Bilmiyorum, kart üzerinden çıkmadı"

"Nasıl bilmiyorsun? Kartın nerede olduğunu öğrenmeden herifi ne diye öldürdün gerizekalı?"

"Bir dakika, orada dur bakalım. İlk önce şunda anlaşılm: Ben öldürmedim, biz öldürdük. Eğer cennete gidemezsek, sakın ola Davut, sakın ola bu işi benim başıma yıkabileceğini sanma. Unutma, ben senden daha zekiğim ve üç sene hukuk okudum. Her şeyi anlatırım. Vallahi herşeyi anlatırım. Silahı sen getirdin, planı sen yaptın."

Davut, kara gözlerini katil sevgilisinin yüzüne dikmiş, bilimsel bir deney yapıyormuşçasına bir ciddiyetle gergin ortamı daha da gerginleştiriyordu. "Hayrola? Beni tehdit mi ediyorsun? Ulan yoksa senin kafan mı iyi, ha?" diye sordu.

"Yoo"

"Gözlerin öyle demiyor ama."

Hilda, gözlerini kısıp alnını kaşıdı: "Tamam, biraz kokladım, yani... şey... ufak bir çizgi. Hem, Hamit gelmeden önce şu sinirimi stresimi almam gerekiyordu."

Tam bu arada lafa girmeye çalıştım, olmadı.

"Offf! Bu değil ya... Böyle olmayacaktı... Olmaması gerekiyordu... Sıçtık Hilda, farkında mısın, HA? Kart nerde? YOK! Hamit nerde? ÖLDÜ! Bu silahı maraz durum çıkarsa kendini koruyasın diye vermiştim. MANYAK PSİKOPAT!" diyerek yükseldi Davut. Tabağın yanındaki silahı alıp beline koydu. İşlerin yolunda gitmediği, iki eliyle sakalını kaşımamasından, ses tonundan ve yüz ifadesinden rahatça sezilebiliyordu. Sinirlenmekte haklıydı. Hilda'yı dövmeğe başlarsa gıkımı çıkarmazdım, zaten çıkaramazdım, bu durum kadına şiddet kapsamında değerlendirilemezdi. Davut'un Hilda'ya zarar vermesini, zihnindeki tüm karmaşık dualarla yukardan talep ettim. Hilda, bana hazırladığı süpriz yemeğin tadına bakmalı. İlk durakta ölmeli. Lütfen. En hızlı biçimde. Ya da, dur dur, ölmesin. Bu Hilda'ya mükafat olur. En iyisi, hapise girsin. Yirmi... Yok yok, yirmi beş yıl yesin. Altmış küsür yaşında, ağır ve acılı bir hastalığa yakalansın, kanser mesela. Devlet ona şefkatini göstereceğini ve saçlarına ak düşmüş, zar zor yürüyen hasta haliyle hapishaneden tahliye olsun. Dışarıda geçirdiği ikinci ayın sonunda acı içinde ölsün. Lütfen. Sefil hikayenin sefil yazarından bunu talep ediyorum. Ne diyorsun? Tutar mı?

Tutmalı. Çünkü; banyo fayanslarında gezinen bir hamamböceği bile Hilda'dan daha onurludur.

Neyse, konudan çok saptık. Zavvalı olan bana dönelim.

Üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarıp altına muşamba serdiler. Dal taşak salonda yatıyordum. Hilda, berbat polisiye filmlerinin müptelası olduğu için, cinayet mahalinde DNA izi bırakabilecek zimbirtılardan kurtulmaya çabaladı. Ortalığa bulaşmış olan kanı sildi, kıyafetlerini bir market poşetine doldurdu, ardından da -sağa sola saç telim ya da kılım tüyüm düşmüştür diye- odayı şiddetli bir elektirikli süpürge sesine mahkum etti. Gerçekten komik bir fotoğraftı. Muşamba üzerinde anadan üryan yatan bendeniz, kanepede peşpeşe sigaralar yakan Davut ve sanki alelade bahar temizliğini yapıyormuş gibi, bir eli belinde salonu süpüren Hilda... Size bu fotoğrafı komik yapan mühim bir detayı vermeyi unuttum: Hilda benim karımdır.

Yani, kağıt üzerinde olsa da, karımdır.

Bakin, ben Hilda'ya hiç bir zaman zarar vermedim. Tamam, zarar vermedim derken psikolojik bir yıkımdan bahsetmiyorum. On yıl kadar önce, Hilda'yla evliliğimin ilk yılında, yaşadığımız talihsiz bir seks kazası ve onun akabinde çubukta çift çizgiyi gördüğümüz o günlerden de kısaca bahsetmem gerekiyor. İlişkimizi devlete bildirme saçmalığına neden giriştik bilmiyorum ama Hilda'nın düğün takılarından sağlam para vurabileceğimizi söylediğini anımsıyorum. Sonuç? Zebaniler ilerigörüşlü olamazlar. Toplanan düğün ganimeti, evimizin bir aylık kirasını bile çıkaramamıştı.

Ah! Öldüğümde dahi unutkanlık ustası olduğum için size diğer mühim detayı vermeyi unuttum. Hilda, benim çocuğumun annesidir.

Ben de pekâla sütten çıkmış ak kaşık değilim. Hilda'nın hamile olduğunu öğrenince, kariyer planlarım arasında "babalık" olmadığı için çocuğu aldirmayı teklif etmiştim ve dediklerimi mantıklı bulmuştu. O, speed bağımlılığı yüzünden aynı işte bir hafta çalışamıyordu- rekoru: beş gündü. Benim gazonada valelik yaparak aldığım yevmiyemin üçümüzü geçindirmesi- ve de Hilda'nın haftalık paketini karşılaması- imkansız gibi bir şeydi. Çocuğumuz, henüz Hilda'nın rahminde sekiz haftalık bir embriyoyken ve kısa hayatının ilk, kanlı ve ölümcül operasyonuna girmesine bir gün kalmışken, Hilda evi terk etti. Bu evi terketme olayını önceleri de defalarca yapmıştı. Saçmasapan bir konudan çıkarttığı saçmasapan bir kavga, rutin olarak geçirdiği kendine özgü sinir krizi, benim ilgisiz ve kayıtsızlığımın onu daha da çıldırtması, bağışlar ve ağlamalar, kapıyı çekip çıkmalar... Ertesi gün geri dönmeler... Bu durumu kaç yere yaşadığımızı hatırlamıyorum bile. O gün evi terketmesini sıkça yaptığı blöflerinden biri sanmıştım. Ertesi gün oldu. Hilda yok. Bir gün daha bekledim. Gelmedi. Üçüncü gün. Yok. Dördüncü gün. Kapı yine çalmadı.

Beşinci gün evi ben terkettim, kimseye bir haber, bir not bırakmadan. Hayatımın en radikal hareketi buydu (yıllar sonra bugün, Hilda'nın evine girdiğimi saymazsak tabi)

Bizim gazonada iki yıl fedai olarak çalışmış Nevzat'ın davetiyle Ukrayna'ya gitmiştim. Oradan da Rusya'ya geçtim. Samara isminde sevimsiz ve soğuk bir şehir yeni yuvam oldu. Her şey çok hızlı ilerledi. Eğer Hilda gibi biriyle evliyseniz, gemileri yakmak tahmin ettiğinizden daha kolay oluyor, bunu öğrendim. Bir ay kadar, kentte aylak aylak dolaştım. Paralar suyunu çekince kendime bir iş buldum. Mükemmel bir iş. Tır şöförlüğü. Başında duran patron yok, güleryüz göstereceğin müşteriler yok, sorumluluk yok, mesaiye kalmak yok. Sadece direksiyon sallayan sen ve altında akan çok şeritli bir otoban... Mükemmel bir iş değil mi? Bence mükemmeldi.

Daha mükemmeli aramadığım için, Samara'da, aynı evde ve aynı şirkette on yılımı yedim.

Vladivostok'tan Kiev'e, Lizbon'dan Pekin'e, Bangkok'tan Oslo'ya Avrasya'nın bütün noktalarına tırımı parkedip, Nikolay isimli Rus yapımı basketbol toplarıyla dolu yüzlerce konteynır bıraktım. Ömrüm bu şekilde tükeniyordu. Rus vatandaşlığı almıştım. İyi kazanıyordum. Nefes almamın herhangi bir amacı, yahut gerçekleşmesi için çabaladığım bir hayalim yoktu. Bu yüzden ki, daha demin bitmiş olan hayatımı değerlendirirken 'vasat' kelimesini kullanmakta bir beis görmüyorum. Sıramatikten bir numara almış gibi ölümü bekliyordum. Bir şeyler arıyor olsam bulacaktım ama yalnızca gövdem yollarda sürüklendi. Diğerleri gibiydim işte. Vallahi, diğerleri gibiydim. Zaten ben, niçin yaşadığını bilen bir insana bile denk gelmedim.

Acaba daha önceden yaptığım şeye yaşamak denilebilir miydi? Bilmem.

Ben galiba eskiyordum.Yalnızca eskiyordum. İmitasyon Çin malı bir eşya gibi.

Garanti servisim yoktu.

Hilda, yalnızca hicretimin ilk yılında, votkaya fazla abanınca aklıma geliyordu, sonra o da aklımdan çıktı gitti. Gönlümden ırak olan Hilda, gözümde de ırak olunca, sorun kendi kendine çözüldü. Bilirsiniz, genelde böyle olur. Bilhassa böyle gurbet dönemlerinde.

Ve şirket cennetleri... Bana, Kemberburgaz'da, bir gecekondu, ölümü tattıran yapay cennetler.

Yıllar önce büyük şirketlerin çekiliş yapıp, kazananlara cenneti vaatmeye başladığı zamanları hatılıyorsundur'diye umuyorum. Televizyonda saatlerce dönen neşeli müzikli reklamlar, gazetelere boy boy ilanlar... Gizil cennetler.

"Biz talihlimizi arıyoruz, siz misiniz bilmiyoruz!"

"Öldükten sonra değil... Ölene kadar cenneti tatmaya ne dersiniz?"

"Aklınızın alamayacağı bir yaşam... Son nefesinize kadar..."

"Çıkmaz demeyin, şansınızı deneyin"

Dünyada geleneksel dinler zayıflamaya başlamıştı. Lakin insanlar, tarih boyunca her zaman ulu bir kudretten bir şeyler medetmeye gereksinim duymuştur. Bütün hayvanlar içerisinde medeniyet kurma şerefine nail olan tek tür biz olmamıza rağmen, türümüzün büyük bir zaafı vardır, o da zayıflığıdır. Bazen görmediğinden korkar, bazen gördüğünden korkar. Bazen görmediğine yalvarır, bazen gördüğüne yalvarır. Velhasıl insanlık, görmediği şeylere binlerce yıldır tapmanın bir getirisini göremeyince yeni tanrıları aramaya koyuldular. Şirketler bu rol için en uygun adaylardı. Size maaş veriyorlardı. Ekmek veriyorlardı. Sonra çıtayı bir tık daha yükselttiler. Halkla ilişkiler departmanları açtılar ve sosyal sorumluluk kampanyalarına başladılar. Kanseri çocuklara umut oldular, yoksulların hastane masraflarını karşıladılar, çorak arazileri ağaçlandırdılar, kız çocuklarını okula gönderdiler, sanat ve sanatçının yanında oldular, suyu olmayan köylere su göturdüler, yolu olmayan kasabalara yol yaptılar... Okuduğumuz dini mucizelerden kat kat daha güzel ve gerçekti.

Ve sonunda şirketler durumun bokunu çıkarıp, bilinmeyen yerlerde gizli cennetleri oluşturdular. Böylece; insanlar için yeni tanrılara geçmek tahmin edildiğinden kolay oldu. Bu cennetlerin nerede olduğu ve içeride neler döndüğüne dair yapılan sohbetler; futboldan, modadan, dizilerden ve siyasetten daha fazla konuşulur hale gelmişti. Tek bilinen şey çekilişlerden bir hafta önce yayımlanmaya başlayan reklamlardı. Büyük şirketler -genelde- kuruluş yıldönümlerinde çekiliş tertiplerlerdi. Kazanan talihliler, canlı yayında büyük bir cümbüş içerisinde şirketin kapısına gider ve gönderileceği cennet hakkında bir hafta eğitim aldıktan sonra büyük bir gizlilik içinde cennetine gönderilirdi. Bazı şirketler tek çekilişte dört yüz beş yüz kazanan duyururken, bazıları da tek talihli seçerlerdi. Şirketin çapına göre talihli kontenjanı değişiklik gösteriyordu. Sonsuz mutluluğu vaadediyorlardı. Sonsuz hazzın merkezi diyorlardı.

"Facebook'un cenneti, gökyüzünde kocaman bir uydudaymış... Hatta bulutsuz günlerde dikkatli bakarsan çıplak gözle görülebiliyormuş"

"Adidas'ın cenneti sana çıkarsa ailenden beş kişiyi götürebiliyormuşsun"

"Ne diyorlar biliyor musun? Vestel'in cennetinde, ensenin üzerine mikroçipli kısa bir kablo yapıştırıyorlarmış. Bedensel ve zihinsel kabiliyetlerin maksimum noktaya geliyormuş... Harbiden, ciddi söylüyorum. İçeride çalışan arkadaşımın akrabası söyledi"

"Burger King, cenneti için Polinezya'dan 1000 tane ada kiralamış."

Peki ben bu saçmalıkların neresinde duruyorum?

Şeref yoksunu zebani karım Hilda, benim bu cennetlerden birinde yaşadığımı zannediyordu. Ülkeden ayrıldıktan sonra kimseyle irtibata geçmemem, hiç bir akrabamı aramamam, arkamdan dönen "Kesin o puшта cennet piyangosu vurdu" dedikoduları ve Hilda'nın içtiği kimyasalların beyin kimyasını değiştirmesi benim gövde mi eritti. Ecel, ilk uçakla yanıma geldi. Ya da tam tersi; ben ilk uçakla ecele uçtum.

Sosyal medyaya -kendi yaşitlarımın çoğu gibi- ilk etapta mesafeli davranmıştım. Bankamatikleri yeni hazmetmiş olan biz orta yaşlılar için teknoloji baş döndürücü bir hızla ilerliyordu. Her zaman olduğu gibi ana yönelim kazandı ve bu sene internet çöplüğünün içine düştüm ve kimseyi özlememiş olduğumu anladım. Telefonumun ekranında "Hilda'yla arkadaş oldunuz. Ona merhaba demek için tıklayın" yazısını görünce işlerin buraya gelebileceğini tahmin edebilmem imkansızdı. Fotoğraflarında gördüğüm şey tam anlamıyla beklediğim şeydi. İçtiği envai çeşit madde tombul yanaklarını yok etmişti. Diş etleri çekilmiş, saçları az da olsa seyrekleşmişti.

Hilda'nın bu kadar uzun süre yaşaması bile bir mucize diye düşünmüştüm.

Bir sohbet penceresinde on yaşında bir kızınızın olduğunu öğrenmek, kelimelerle tarif etmesi zor bir duyuydu.

Hilda, benim Rusya'ya göçtüğüm dönemde -malesef ki- zehirli vajinasından çocuğumuzu çıkarmıştı. Kızımın ismi Linda'yımış. Fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla bana tıpa tıp benziyor. Benim gibi bön bön bakıyor ve koca kafalı. O da tırnaklarını yiyor. Hatta Hilda'nın bahsettiğine göre yumurta ve süttten nefret ediyor. İşte benim kızım!

Cesaretimi toplayıp, kızımı görmeye karar verdim ve Hilda'ya yazdım. Çocuğum beni öldü biliyormuş. Ve bir psikolog eşliğinde bunu söylemek daha iyi olurmuş. Neyse uzatmayayım, geçen Çarşamba Atina'ya iki konteynr indirdikten sonra İstanbul'a uçak biletimi alıp, Ecel'ime doğru, tarih öncesi insanlara ait büyük saflıkla uçmuş bulundum...

Galiba yine konudan çok saptık... Kusura bakmayın; bunu habire yapıyorum. Ölümün heyecanı olabilir. Mefta abiniz Hamit'ten size bir tavsiye: Ölümün sıcaklığı insanın kafasını çok bulandırıyor. Siz de bir gün ölünce, ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Tekrardan cinayet mahali olan izbe salona dönelim ve size bir soru sorayım: Bir insanın dudağı, kendi götüne değebilir mi? Eğer televizyonlarda yahut sirklerde görebileceğiniz o lastik insanlardan biri değilseniz, bu sizin için imkansızdır. Ama psikopat karınız ve onun orospu çocuğu sevgilisi cesedinizi banyoya götürüp parçalarsa, gözünün önünde götünüzü, sırtını falan görebilir ve bu kadar yakından gördüğünüz için sandığınızdan daha kıllı bir göte sahip olduğunuzu ya da sırtınızdaki ben ve sivilce sayısının fazla olmasına şaşabilirsiniz.

Evet, beni dokuz parçaya böldüler.

Bu aptalca vahşi fikir Davut'tan çıktı. Hilda ilkin biraz tereddüt etti ama Davut cesetten kazasız belasız kurtulma konusunda başka şansları olmadığını baskın biçimde diretti.

"Ne yapacağız başka Hilda? Kucağımızda mı çıkartalım? Yoksa haliya mı saralım? Senin yolundan gidersek dakikasında enseleniriz. Tekrar hapse dönmektense ölmeyi yeğlerim.. Bak, şşş, bi baksana bana... Ben de bu lavuğu parçalama heveslisi değilim, anlıyor musun? Ama başka türlü sü olmaz. Ormana gidip gömeceğiz... Senin için biraz zor olabilir... Ama yapacak bir şey yok... Herifin beynini patlatmadan önce düşünecektin"

Yahu insan insanı parçalar mı? Vicdan denen şeyden hiç bi haberiniz olmadı mı? Sizi aşağılık, adi, fesat kalpli gaddarlar diye bağırarak istedim. Bu esnada mutfaktan getirilen satır, sağ omuzuma inmiş ve ve çiroz kolumu benden ayırmıştı.

Hakkını vereyim, Davut, torbacı olmasına rağmen (gerçi torbacıların da eli hassastır) beni profesyonel bir kasap edasıyla parçaladı. Aynı yere üçten fazla satır indirdiğine şahit olmadım. Bazen tek, bazen iki vuruşta hallediyordu.

Tak!

Tak!

Tak!... Tak!

Davut'un her vuruşunda Hilda'nın gözleri kısılıyordu.

Küvette ve darmadağındım. Sarı bulaşık beziyle fayanslara bulaşmış kanları sildiler. Sonra beni (yani uzuvlarımı kastediyorum) büyük battal boy çöp poşetlerine koydular. Bu ikilinin, sabır sınırlarına şaşıyordum doğrusu. Apaçık, büyük bir tiksiniğin içerisindeydik. Sahne herkesin kaldırabileceği cinsten değildi. Sevdiğim bir şarkıda şöyle diyordu: "Görüntü izâh istemez"

Gerçekten istemez.

Salona döndük. Davut leopar desenli koltuğa kuruldu ve benim -Azrail'le plansız randevum yüzünden- yarım bıraktığım mantıdan birkaç kaşık alıp tıkmaya başladı. Salataya hiç dokunmadı -açıkcası ben de pek sevmemiştim. Hilda ise pencerenin yanındaki tekli ahşap sandalyeye oturup derin derin soluyarak dinlendi.

"Aslında benim bir fikrim var"

"Kapa çeneni allahaşkına" diye cazladı Davut, "senin fikrine sığayım"

"Hamit'in yaşadığı yere gitmeliyiz... Bak.. kimliğinde adresi yazıyor... Cennete gidince evini kapatmadı demek ki... Samata mı Samaya'mı ne... Rusya'ya gitmeliyiz... Bana bölüf yaptığından eminim. Bak.. evinin anahtarı da burada.. Eminim giriş kartı evinde bir yerdedir... Giriş kartını bulursak hangi cennet olduğunu öğrenebiliriz... Zaten cenneti yaratmış şirketlerin listesi internette var... Senin kartı koplayabilecek Alman arkadaşların bizden haber bekliyor... Plana sadık kalmalıyız"

"Hilda, sus! Sadece sus! Ne diye herifi vurursun ki allahın belası... Daha hangi cennet olduğunu bilmiyoruz, kapı sistemini bilmiyoruz, güvenlik sistemini bilmiyoruz... Herif cennette mi onu bile bilmiyoruz... Kalk da, şu poşetleri taşımama yardım et, burada senin yediğin boku temizlemeye çalışıyorum. "

Sonra beni alıp (yani çöp poşetlerini kastediyorum) evden dışarı çıkardılar.

Bir kaç saat önce, bu eve girmeden önce, kapı aralığındaki aptal halimi düşündüm. Ve nasıl bir halde bu evden ayrılıyordum? İçeriye girmeden önce gömleğimin yakasını düzeltişim, ağzıma sprey sıkışım ve pencereden yansıyan görüntüme bakarak saçımı başımı düzeltişim... Evet, hangi kurum bunu onaylıyorsa bilmem ama, ben tescilli bir aptalım. Tek parçayken ve nefes alırken de tescilli bir aptaldım.

Penceredeki yansıma baktığımda, korkmuş, dağlanmış ve her şeyin arkasına saklanmış orta yaşlı bir adam görmüştüm. Kapıyı açan Hilda'nın durumu benden farksızdı. Sadece bir "Hoşgeldin" çıkarmıştı ağzından. On yılın sonunda Hilda'nın sesini duymak garip hissettirmişti. Onun da evrene karşı yeniklik duygusu ortalığı kokutuyordu. Ya da öyle değildi galiba, ortalığı kokutan şey; nemli duvarlar ve bazı küflenmiş eşyalardı.

Eve girince, yıkık antrenin üzerinde büyük bir koli ve kolinin içinde farklı renkte yüzlerce çakmağı görünce, bunun ne anlama geldiğini Hilda'ya sormuştum.

"Migros çekişi için şekerim" diye cevaplamıştı beni, "sağlam bir kaynaktan duyum aldım. Migros'tan ne kadar fazla alışveriş yaparsan, cennet piyangosu kazanma şansın o kadar artıyormuş... Ben de her gün Migros'a gidip, en ucuz şey olan bu ikili paketteki salak çakmaktardan alıyorum, anladın mı?"

Mutfağa giden Hilda, ocakta tabak ısıtıp üzerine pembemsi bir toz koymuştu. Ben de sonunu bildiğim bir filmi izler gibi, bitik haldeki Hilda'yı izliyordum. Sağdaki şeridi burun deliğine postaladıktan sonra tabağı bana uzatmıştı. Tabağa dokunmadan masanın üzerine koymuştum.

"Hâlâ mı içiyorsun Hilda?"

"Bazı alışkanlıklarımı değiştirmek için oldukça yaşıyım. Yoksa, sen içmiyor musun?"

Kafamı hayır anlamında iki kere salladım. Tabağı tekrar eline alıp kalan son çizgiyi de vurdu.

"İstersen biraz da eyç var"

"Ben buraya onca yolu kızımı görmek için geldim. Kafamı yapmak içni değil... Eee, Linda nerede? Uyuyor mu?"

"Linda burada yaşamıyor"

"Ne demek burada yaşamıyor?"

"Linda üç yıldır Zeytinburnu'nda... Devlet yurdunda kalıyor"

"Sen ne diyorsun be?"

"Üç yıl evvel... Sosyal güvenlikten bir memur geldi... Birisi beni şikayet mi etmiş ne... Yok bağımlıymışım da, yok çocuk yetiştiremezmişim de, çocuğun gelişimini olumsuz etkiliyormuşumda da... Öttü tepemde vık vık vık.... Mahkeme kararıyla kızımı elimden aldılar... Bir Ermeni'nin bu ülkede dava kazanması çok zor.. Yani...bilmem... belki de o gelen şıllık memura siktiri çekip ortalığı velveleye vermemin, bağırıp çağırmamın da bir etkisi vardır... Mahkemede bu olayın üzerine çok gittiler... Ama Linda'nın durumu iyi yani... İyi bakıyorlar."

Gelen memura hak vermemek elde değil. Hilda, değil bir çocuk, saksıda fesleğen bile yetiştiremez.

"Bana gösterdiğin fotoğraflar?"

"Haftada bir gün izni var. Genelde Pazar günü oluyor. Buraya gelmesi yasak. Dışarıda görüşüyoruz. Ama benim işlerim filan yoğunlu son zamanlarda... Geçen ay görüşebildik en son"

Hilda susuzluktan ölse, üzerine işemem.

Ve yılların verdiği tecrübeyle şunu size söyleyebilirim: Milyonluk saatiyle meclis kürsüsünde zırvalayan bir milletvekili bile Hilda'dan daha dürüştür.

"Sen.. Sen yalancının tekisin Hilda! Evet haklısın, bazı alışkanlıklarını değiştirmek için oldukça yaşlısın. Sen on beş yıl önce de her fırsatta yalana sarılan biriydin. Şimdi de öylesin. 3 aydır benden Linda için para alıyorsun. Nafaka diye düşün diyorsun. Gönderdiğim 500 avrolar neye gitti acaba? Beni inek gibi sağdın Hilda, inek gibi. Şimdi de kalkmış diyorsun ki, çocuk yetiştirme yurdunda. Pes!"

"Biraz ağır ol. Nerede yalan söylemişim? Ben sana Linda burada, benimle yaşıyor mu dedim? Hiç sormadın ki... Hamileyken beni terk edenin sen olduğunu unutma. Sen, sikini taşağını yaymış, cennetinde krallar gibi yaşarken, ben burada Linda'yla ne badireler atlattım, haberin var mı?"

"Yahu kaç kere diyeceğim. Bozuk plak gibi tutturmuşsun bir cennet cennet cennet... Ben cennete falan ya-şa-mı-yo-rum. Sok kafana artık ya!"

Gerizekalı fısıldayarak konuşmaya başlamıştı.

"Bazı cennetlerde gizliliğin esas prensip olduğunu biliyorum... Senin cennetin kapısından kartla mı giriliyor yoksa şifreyle mi? Bari, hangi şirket olduğunu söyle sadece"

"Hilda sen kafayı çizmişsin. Devlet, çocuğumuzu elinden almakla çok doğru bir şey yapmış. Gitmiş kafan, tamamen gitmiş... Neden bana inanmıyorsun? Sokayım cennetine! Cennete falan inanmıyorum ben. Hayatımda hiç bir şirketin çekilişine bile katılmadım. Hiç sen, cenneten geri dönen birini gördün mü? Hı? Hiç televizyonda ya da internette herhangi bir cennetin içini gördün mü? Ya cennet filan yoksa? Hiç bu ihtimali aklına getirdin mi? Bir sürü salak insan güle oynaya şirketlerin genel merkezlerine gidiyorlar... Kazananların boynunda çiçekten büyük kolyeler... Cennetlere dair tek bilinen şey bu... Çalıştır saksıyı. Ya bütün bunlar bir kurmacaysa? Artık azımsanmayacak kadar insan bunların sahte olduğunu düşünüyor."

"Off.. Tamam tamam, kusura bakma... On yıldır görüşmeyen bir çift için kötü bir başlangıç yaptık sanırım... Neyse, içeriye masaya geçelim... Patatesli mantı yaptım, eskiden bayılırdın..."

"Biz çift filan değiliz. Kızımı ne zaman görebilirim?"

"Yarın 6'dan sonra Zeytinburnu'na gidip görüşürüz, dersleri bitince serbest görüşme hakkı var... Hamit, rica ediyorum geç otur şu sofraya... On yılda anlatacak nelerin vardır kim bilir... Hadi geç otur... Bu gece Davut gelmeyecek, eskikisi gibi komik bir gün geçirelim "

Mefta abiniz Hamit'ten size bir tavsiye daha: Bir dilemmada kalırsanız, aklınıza gelen ilk şey, sizin için en hayırlısıdır. Ben - bana mezar olacak o evden- siktir olup gitmek istiyordum. Ama sofranın üzerindeki patatesli mantıya baktım, Hilda'nın suratına baktım ve son olarak evin çıkış kapısına baktım. Hilda'ya döndüm ve "Cennet mennet diye saçmalamak yok, tamam mı?" diye sordum. Malesef ki son akşam yemeğime böylece oturmuş oldum.

Çenemin bağını ve aklımın yolunu ayrı ayrı sikeyim.

Gerisini zaten biliyorsunuz.

Yüzüme doğrultulan Glock.

"Hilda? Napıyorsun? Manyak! Çek şunu"

Ve buum!

Taciz ateşine misliyle karşılık veremedim.

Hilda kendine karşı savaştı. Yenilen ben oldum. Bu hiç adil değil. Bilinçli bir delilik kusursuz olabilir ama Hilda'nın deliliği can yakıcı. Hilda'nın deliliği vahşi. Aldırması gereken çocuğu doğurmuş ve ben gidince en uygun aday olarak gördüğü şekli kayak torbacısın kapatması olmuştu. Vahşi deliliğinin yolu kendiliğinden açılmıştı.

Zaman, karakteri dağlar. Eğer, Hilda'da en ufak bir umut kırıntısı görseydim, elini ölüp sadakat yemini ederdim. Hayatı keşkeler üzerine kuran hayalperestlerden biri değilim. Ama böyle bir sonu haketmediğimi düşünüyorum.

Davut'a ait yirmi yıllık Renault Megane'nın bagajında, dibinde kan birikmiş çöp poşetlerin içinde olmayı gerçekten haketmiyorum.

Arabadaki salaklar yol boyu birbirleriyle didiştiler ve sonunda gayrı resmi cenaze törenimin olacağı Belgrad ormanının ıssız patikalarının birinde durduk. Törenim, sade süssüz ve gösteriştan uzak geçmişti. Davut çukur kazdı. Hilda da poşetleri gömdü.

Bu kadar.

Namazım kılınmadı, dualar okunmadı, kimse ağlamadı, çelenkler gelmedi, hep bir ağızdan "İyi bilirdik" denilmedi, ölümüm sayesinde yıllardır görüşemeyen eski ahbablar cenaze kitlesinden uzaklaşıp kuytuda kahkahalı geyikler çevirmedi, bilinçli olarak seçildiği şüphe götürmeyen en çirkin vesikalık fotoğrafım kıyafetlere iğnelenmedi, herkes benimle ilgili anısını anlatıp samimiyetsiz sohbetlere dalmadı, toprağıma çiçek diken sekiz yaşında çingene velet beklediği bahşişi koparamadı, Facebook'ta vıcık vıcık duygusal iletiler yazlıp fotoğrafım paylaşılmadı, helvam pişirilmedi...

Dünyanın kafatasına bir çukur daha açıldı. Toprak sıcaktı. Karanlıktı.

Ağaçların yaprakları hışırdadı.

Ve artık beni, uykum çağırdı.

VOLKAN YALÇIN

ASCALAPHUS

KÜBRA DEMİR

Günaydın, iyi misin, gelecek misin, iyi geceler,
Saçlarımı ortadan ikiye ayırıyorum artık.
Buna evrene mesaj diyorlar
ikiye bölünerek.

Ayna avlıyor beni, sürekli birşeyler paylaşıyorum bir şey
olamayanlarla

Kendimi ne seviyorum diyorum

Sonumu da seveceğim,

Bunun için uğraşıyorum.

Ayna beni avlıyor

Vazgeçiş gibi tanır beni tanrı, neredeyim?

Düştükçe başka birileri gittikçe

bir yerler de

hep birileri

Hep içlendiğim şeyler, kumar gibi.

Bunlar ıslak, film olur, bu yüzden şiir yazıyorum.

Tutunmak istemiyorum

Nerdeyim?

Cevap yok tanrı.

susmak istiyor bugünde

ben veriyorum cevabı,

Bunlar ıslak, film olur, bu yüzden şiir yazıyorum.

Gözlerime basa basa geçişlerini yazıyorum.

On iki yılı yazıyorum.

Bugün otobüs camına ellerimi yapıştırarak

Dün sınavın tam ortasında

Bugün önümdeki karnıyarığa bakarak

Çok ağladım.

Günaydın.

Ensem kırışınca kadar havaya bakıyorum.

Biraz çile biraz dev

Küçük rakun büyük file ip atlarken pikniği

Ne yanıla gök eski,

en güzeli altmış sekiz ve çiçekleriydi.

Şimdi kapılar da plastik,

En çok apartman yöneticisi

En çok o sever plastik çiçekleri.

Islıklıktan kayda geçiyorken, elimi sürüyorum.

Kapısından hızlıca

ayaklarımdan kanat gibi

geçiyorum.

Yol, kapıya çıkıyor yine aynısı.

Kadıköy'den buraya kadar yürümüşüm gibi

Dokuz harfli uzmanlık, üç harfli yara

Dilimi bıraksam da gitsem diye

Dilimi bıraksam da gitsem diye

Dilimi bıraksam da gitsem diye

Bebeğim, iyi miyim ?

Doktor sandalyesi dikenli olur,

Benim kığım büyük

Anlatmadan önce tırnaklarımı masanda bırakmak

gibi geril

geril, uzan

kapısından bak, uzan

kaç.

Beni hiç anlamayacak bir köpek

Gözlerimi açamayacak kadar yorgun ben

bağlı kaldığımla -şiirle

kafamı tekrar otobüs camlarına

Gelecek misin ?

Susuyorum söylemiyorlar

üç dört beş yutku latin alfabem

Konuşuyorum susuyorlar

kaçıyorum her kapıya bir medet

her harfe bir umur

Latin alfabem, belkiliğinden.

Ensem kırışınca kadar havaya sallıyorum umudu.

Dönüyor, otogar yayosu.

Alnı turkuazlaşınca anlayacak beni

Annem.

Bu şansa, anneme adayayım.

O zaman beni daha çok sever

Çünkü karalığımla,

yüzyılı onbeşlirlik çöp kovasına atışımla,

modernizmin ve sekülerliğin:

modanın ve pembe rujların

katili ben

olunca,,,

baht

taşlarımız nerede bizim şimdi?

Kirpikleri dökülmüş "bir kız" çok.

Korku ve ter

renklere verdiğimiz gök

kadın.

Korku ayakkabılarım,

Kim koruyacak eşyalarımın isimlerini ?

İyi geceler,

Yürürken hep yanında, okulda,

Kahve falımda, uyurken yastığımın altında,

balkonun boyası atmış tarafınfa, kilodumun kenarında,

sevişirken ağzımda, ağlarken sol duda

ğımda.

Al al !

Etli etli , kelimelerim ; acı.

Herkes ağlar diye şiir.

Ama sen al bu makarayı,

Götür.

Görsünler,

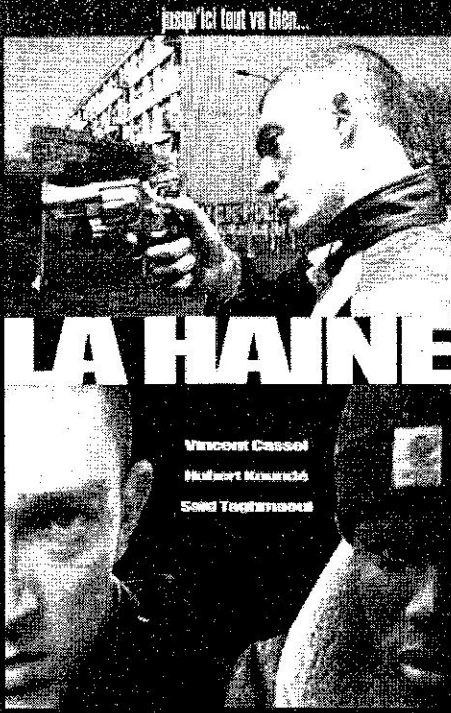
bu iç,

bu kalıp,

bu iğne, bu gece.

Birleştirdim, kırmızı bir elbise diktim, kendime.

(karanfil oldumanne.)

MATHIEU KASSOVITZ RÖPORTAJI
LE HAINE (1995) DVD

“La Haine” fikri aklınıza nasıl geldi?

Makome'nin ölümüyle, Paris'te bir karakolda polis şiddeti kurbanı, kendime nefretin kısır döngüsüne nasıl girebildiğimizi sordum; polislere saldıran gençlere saldıran polislere saldıran gençler... Bu her zaman aptallıkla biter. Ama polislerin üzerlerinde silahları olduğu için kantarın topuzunu da kaçırıyorlar onlar oluyor.

Filmi nerede çektiniz?

Paris'e 30 kilometre, özellikle kötü olmayan bir mahallede: yeşil alanlar futbol sahaları var. Sevimsiz değil ama sonuçta bir mahalle, yani nüfusunun %80'inin ve gençlerin %100'ünün yapacak bir şeyleri yok. Sıkıntıdan patlıyorlar. İşte bu 'sundurma sendromu'. Sabahtan akşama kadar bir apartmanın sundurmasının altında bekliyorlar ve joint içiyorlar, hiçbir şeyleri yok. Hiç iş yok. Küçük işletmeler haricinde... Neyse ki filmi çektiğimiz yerde uyuşturucu yoktu. Çünkü gerçek torbacılar ortaya çıkar çıkmaz silahlar patlar.

Film siyah beyaz çekildi. Neden?

Konusuyla insanı döven bir film yapmak istiyordum. La haine polislere karşı bir film ve öyle anlaşılmasını istedim. Polislerin arasından iyileri ve gençler arasından pislik göt herifleri göstersem bile. Bu günlerde, ilkel aynasız düşmanlığına düşmemek için yaşayan karakterleri oluşturan unsurları entegre etmek zorundasınız nitekim insanlar yaşadıklarına güler. İlla ki önemsiz unsurlar vardır. Sadece silahın karakterler tarafından bulunması ya da bir polisin öldürülmesinden bahsetmiyoruz. Benim de sevdiğim, nefes aldırır biraz daha eğlenceli öğeler katmak zorundasınız, Metisse'de yaptığım gibi. Bu çocuklar sinirli diye kafayı yemiş değiller. Bence izleyicilere komik bir film ya da eğlenceli bir şeyler izlemediklerini hatırlatmanın tek yolu filmi siyah beyaz yapmak, siyah beyaz diyebilir ki.. “bakın, burada az ya da çok bir şey var ama özel bir şey var.”

La Haine'den soran sizi banliyö gençlerinin sözcüsü yapmalarından korkmadınız mı?

Olmaya karar verirsiniz sözcü olursunuz. Reddetmek yeter. Polis şiddeti hakkında, bana garip gelen hikâyeler hakkında söyleyeceklerim var. Eğer insanlar bir şeyleri görmenin tek yolunun "La haine" olduğunu düşünüyorlarsa bu onların sorunu. La haine'in görüşü benim görüşüm, tek de değil, mutlaka doğru da değil.

Ciddiye alınmama tehdidiyle kendimi ciddiye almak zorunda olmaktan nefret ediyorum

Yürüyen merdivenlerde durup kendini taşıtan insanlardan nefret ediyorum

Sadece kendi kıçlarını önemseyen insanlardan nefret ediyorum

Hırsızları şikâyet eden gösterici öğrencilerden nefret ediyorum

Banliyölerle alakalı demagojilerden nefret ediyorum

Makedonya salatasından nefret ettiğim kadar hindibadan da nefret ediyorum

La Haine'in bir rap filmi olduğunu düşünenlerden nefret ediyorum

Kendilerini ciddi bir konuyu ele alma bahanesiyle kederli ve ahlaki yapanlardan nefret ediyorum

"Filmin süper" diyerek omzuma vuran ve söylediklerine inanmayanlardan (ya da izlememiş olanlardan) nefret ediyorum

Politik olarak doğru olan akıldan nefret ediyorum

Aids'i protesto eden insanlardan nefret ediyorum

Her cümlenin başında "BEN" demekten nefret ediyorum(Fransızca orijinal metinde her cümle "je" yani "ben" ile başlıyor

Sadece Makedonya salatası üzerine oynanan oyunlara devam eden gazetecilerden nefret ediyorum

Niyet notlarından nefret ediyorum

Yine de

Beyazım, çalışıyorum ve Paris'te yaşıyorum. Nefret etmek için gerçekten bir nedenim yok. Şimdi mahalleli bir gencin arkadaşlarından birinin bir polis tarafından kafasından bir mermiyle vurulduğunda aklından ne geçtiğini hayal edin

NoT: Makedonya salatası fr macédonie de légumes hem bir çeşit salata (bizdeki rus salatası) hem de Makedonya'daki siyasi karışıklığı anlatmak için kullanılan bir ifade.

Çeviri: Meltem Canaslan

JAPON ÖPÜCÜĞÜ

Durdum ve dinledim
Nefretin en yüce safhasında kanımdan hoşlanmayan
mazot kokulu sidik torbalarının çıkardığı tiz sesleri
Durdum ve dinledim
Şafağın akıttığı turuncu suda yıkanan

Bedenlerin hüznü inlemelerini
Yakılmamış ve yakılacak inançtan zerre pay yoktu
Boyalı ve birileri tarafından şekillendirilen büstleriyle
Büstlerin düşünceleriyle dinledim onları
Evde, bir yol kenarında, doğada
Çıkamaz sokakların kanalizasyon geçitlerinden
Gececeklerini duydum
Durdum ve dinledim
Kendimle uyuşmayan ipekiyici tahtakurusu tıkırtılarını
Gölgelerini ayınlerin kararttığı pelerinli keşiş sigaracılarını
Yürürken izlerini belli etmeyen
Kuduz, salyalı mutant hayvanlarını
Yolları döl yatağında indirgenen hücre atıklarını
Keşke daha önce tanımış olsaydım seni
Demir ormanının kılcal salıncaklarında
Keşke daha önce tanımış olsaydım seni
Dev tankerlerin açtığı çamur çukurlarında
Bir özgüven patlamasıyla boşaltacağım kendimi
Mermi kovanında gri erguvan, seyyar süs bitkisi
Tuğla içlerinde yılanmış mektup giziyle beraber
Kutlarken
Ölünün bir gün bizi bulacak olmasını.

Küçülen bir lahit gözlerinde
Ve etrafında üşümekten büzüşen
Fiber donanımlı lav kervanları
Durdum ve dinledim
Durdum ve izledim
Oluşturdukları dairenin içinde alternatif işkence pozlarıyla
Ufkumu açan steril imgeleri
Durdum ve izledim
Bodrum katlarında birbirini öldürmenin hayalini kuran
Kardeşlerin sivrilmiş kanlı dişlerini
Durdum ve izledim
Kısırlaştırılmış köpeklerin kabuklaşmış ölüüzuvlarını
Durdum ve izledim
Kütüphane boşluklarında japon öpücükleriyle
Seni...

YASEMİN SADEF

Ankara, Atakule.

Korku, merak ve evhamdan dölllenmiş, fiiliyata geçtikçe aşağılık duygusunun sesini açtırmış, suçluluk psikolojisinin doğumunu müjdeliyor,

Bu gece, kentin orta yerine, eline hiç lego tuğlası değmemiş uzaylı müteahhitlerin inşa ettiği bariz, uzunlu kısımlı moloz yığınlarının arasından yükselen bir döner kulede, TER-SQ Holding'in yıllar evvel Ulus'ta, alelade bir iş hanının tek göz odasında, tırnaklarla kazınarak kuruluşunun, sonra küçük büyük tırnaklayarak bir imparatorluğa evrililişinin 56. yıl dönümü kutlaması münasebetiyle varız.

Staj defterimin en yaldızlı sayfası yazılacak bugün.

Bölüm şefimizin alakalı bütün grup toplantılarında, bugün gözlerimize görüldüğünün aksine, hepsinin şalvarlarına pisleyerek dolaşan kurnaz köylüler olduğunu söyleyen tiz sesi, bunca gürültüye rağmen kulaklarımda çınlıyor. Kendal Demircan, bizim gözümüzde bir şeyin şefi falan değil, şirketlerin arasındaki tüzel rekabeti, kendi gurur meselesi haline getirdiği gibi, bütün birimi de bu işin peşinden koşturmaktan büyük keyif duyan bir hergeledir ancak. Yıllar önce gururlu bir toyken daha, pejmürde bir kılıkta gittiği iş görüşmesinden kepaze olup geri çevrildiğini ve belki de Terli Ailesi'ni büyük kin defterine yazmış olabileceğini düşünüyorum. Bana mesai saatlerimin dışında böyle bir hafiyelik görevi yüklediği için mesela, kin defterimde şefim için açtığım sayfaya, bir adet, kimin yaptığını hiçbir zaman bilemeyeceği orta dereceli kazık yazıyorum. İliğimi sismeyi bırakıp, bana yol-yemek dışında ciddi ciddi maaş vermeyi düşünürlerse cezasını hafifletebilirim.

Yaylılar, yüz yirmi beş metre yüksekteki sahnede sık saflı bir orkestra kurmuş, ölüsü kurumuş kuş gibi hafif ve buruk bir batı müziğini öyle hırpani çalıyorlardı ki - kulaklarınızı açın, iştahınızı mmmmaçın, stoklardan yiyoruz - kırmızı sarı soslara bulanmış dünya mutfak ve ışık geçirmez bardaklara dökülen içkiler davetlilere servis ediliyor, alkolün cebren yasaklandığı üç aylarda şaraplar, şampanyalar dişlerin boşluklarında ileri geri gezdiriliyor, yönetim ve icra kurulu üyelerinin yıllık gerginliği suratlarını kartondan kadehlerin içerisine sokup çıkarttıklarında ancak bir kaktüs kadar gevşemiş görünüyor.

Kule dönüyor, manzara hiç değişmiyor, nadiren de olsa birileri tepesine çıkıp intiharını gerçekleştiriyor. Solungaçları olmayan iki bacaklı kuş türünün lüzumsuzluk yarışması, dağların üzerini taşla örten şehri deri altından zehirliyor, kule dönüyor, insan ırkı, güçlü iş ortaklarıyla birlikte evrim geçiriyor, asfalta düşmeyen her insan eti yenilebilir kıvama geliyor. Salondaki itibar sahibi herkes, kendisini burada hakiki elzem bir işinin olduğuna ikna etmiş vaziyette. Gece ve gündüzün karabasanlarına karşı vicdanını rahatlatmakta yalnız kalmamak için bir aradalar belki, belki bir tür şeref duyuyorlardı bu davete katılmakta, belki girdikleri illegal işin, her içtikleri yudumun, her sıktıkları yeni elin haklı kıvancını yaşıyorlardı aynı zamanda, aynı, tıpkı benim gibi, benden farksız.

Kule size fark ettirmeden içindeki kokteyl salonuyla beraber fır dönüyor. Tavanı yıldız figürlü aydınlatmalarla kaplı uzay mekiği kubbenin altında bunu yasaklayan bir fizikkanun henüz yok; bardaklar çalkalanıyor. Yüz yılımızda duvarlar perde inceliğinde, kulaklar eşek kulağı kadar olmasına rağmen, görkemli davet basına kapalı. Daha şimdiden gizlice içeri girmeye çalışan iki gazeteciyi yaka paça derdest edip götürdüler.

Geceye özel açılan mail grubunun taslaklar bölümüne düşen gizil davetiyede, misafirlerin siyah giyinmeleri, fotoğraf çekmemeleri önemle rica edilmişti, dip not. Davete icabet eden bir sürü siyah beyaz imparator penguenin kısa ve emin adımlarla ortalarda dolaştığını görebiliyoruz bu yüzden.

Babam burayı görseydi, özünde tecavüzcülerle dolu bir yeniçeri kiraathanesinde yapılan oturak aleminden farksız olduğunu söylerdi. Sonra askerliğini yaparken, Konya'da bir köyde, muhtarın evinde katıldığı bir oturak alemini anlatmaya başlardı. Bütün hikayelerini bir diğeriyle çelişecek şekilde dizerek anlatırdı.

Son zamanlarda daha fazla, bire bir babamın cümlelerini kurarken durduruyorum iç sesi. Yaşadığımız öykülerin matematiklerinin benzerliklerini fark ediyorum. Dedem gibi tuttuğum çimdik defterime, "Babanın terliklerini ayağından çıkar!" yazan satırın altına, "Babanı, yedi sülalesini öldür!" yazıyorum.

Kendimi iyi ailede büyümüş bir canlı bombaymışım gibi hissettiğim için, geldiğimden beri panik içinde etrafta dolaniyorum. İçerideki korumaları bir çıtır şüphelendirdim bile, eminim. Her turda gözleri dönüp dolaşıp benim üzerimde bir müddet duruyor. Budala bakan gözlerimi onlardan kaçırıp, bozuntuya vermeden sağa sola, boşluklara tebessüm ediyorum. Araştırmacı gazeteci miyim ben, diye soruyorum kendime. Ne zorum var benim burada? Götlerini kaldırıp kendilerinin yapmasını söyleseydim ne kaybederdim?

Elin cebinde gerilimle yaşamaya alışman gerekiyor oğlum, soğukkanlı ol evlat, eminim güvenlik kameralarının hiçbirisi çalışmıyor, ne bok var bu kadar heyecanlanacağın, diyor sonra içses. Biraz içene kadar dımdızlak kaldım karşılarında, diyorum iç sese, içmediğim kadar içiyorum, sürekli terliyorum, heyecandan otuzuncu defa tuvalet sırası bekliyorum.

Köşeye sindiğim ikinci saatim bitmeden, kaçınılmaz bir girdap şekili alıp da alkol kanıma girdiğinde, mühim görevim için sakinleştiğimi hissediyorum. Bütün davetliler yerleşip kaynaştığına göre, ceketimin mendil cebine yerleştirdiğim büyülu kamera kalem, zarif kravat iğnemdeki klikle, çevirdiğim her yeri fotoğraflamaya başlıyor.

objektife yansıyor hırslı dişler,

hırslı dişler, itibar sahibi popo çenelerin,

üzerlerinde bin bereket hırsla top şekli verilmiş kıllarını çiğniyor.

Holding çalışanlarından çok, halkı temsilen gelen belediye başkanları, savcı, kaymakam, akıl kethüdası takımı gözüme ilişiyor, eşlerini getirmemişler arkalarında, adam adama dikiliyorlar yuvarlak masaların etrafında, burada olan burada kalacak, gördükleri her şeye göz yumuyorlar. Üç ayların ikinci ayı daha henüz yarılanmışken gerçek devlet büyüklüğü asıl anlamını buluyor.

Yeni karede, ailenin devletle arasını tutması için görevlendirilmiş üyeleri, dostluklarını perçinliyorlar. Yeeok canım, bu gece de işlerden konuşacak halleri yok herhal. Niye? Bütün işler sarhoşken konuşulup unutulmaz mı? Etraflarında dönerek müzikle ahenkli farklı açılar yakalıyorum. Hiç tanımadığım insanların yanında öylece dikiliyorum. Kim bu solucan demiyorlar. Şefin neden beni seçtiğini daha iyi anlıyorum.

İki sütunun arasında, yöneticilerin yirmili yaşlarına henüz girmiş yaşıtlım çocukları yeni karedeler. Reklam filmlerinde, billboardlarda iddia ettikleri gibi, geleceği onlarla birlikte şekillendireceğimize o an neredeyse inanacaktım, onları görmeseydim inanacaktım. Şekillendirme esnasında, ben babamın eskiden hademelik ettiği şirkette, baba haddinden stajyerlik kariyerime tırmanıyor olacağımı düşünüyorum artık, beni çağırmayı unutacaklar kesin. Kendimden beklediğim sarsaklıkla bu fotoğrafların hiçbirini hiçbir yere satamayacağım, Kendal yarın onları elimden alıp aferin diyecek. Kafamı bile okşayabilir. Babamı da çok severlermiş şirkette, bana da şirketteki geleceğimin parlak olduğunu söylüyorlar, kendimi sevdirirsem eğer, patronlar eli açık adamlarmış, ama şimdilik para pul vermeden aylarca sağa sola koşturmaya devam edecekler. Bunları sonra düşünmeliyim, bunları her zaman düşünüyorum aslında, başka bir şey düşünmeme izin vermiyorlar.

Defterime, yüzüncü defaya "mızızlanmayı kes!" yazıyorum.

Mutfaftaki şişe yığınının sonra kalemimi kapıdan tarafa çevirdiğimde, Sami Kaman, sırtını yasladığı sütunun dibinde tuvaletten çıktığından beri gözlerini telefonundan ayırmıyor. Sayın Savcım'ın zihnini tırtıklı bir şeyler kurcalıyor. Yarım saat öncesine kadar bütün masaları bir popstar gibi dolaşıp attığı kahkahalar, hala kokteyl salonunda yankılanırken, kravatını gevşetip yakasını açtığını görüyorum. Uzaktan elinde içki

dolu tepsiyle ona doğru yaklaşan garsona eliyle çabuk olmasını işaret ediyor. Bunu kaçırmamalıyım. Bu vaziyetin tuvalette şahit olduğum telefon konuşmasıyla alakalı olduğuna neredeyse eminim.

Tuvalet

"Hadi lan ordan! Sen nediye be! Ben.. Geçen Cevat'ı polis içeri aldığı anda, istesem hepinizi aldırırdım, aldırır mı? Aldırmadım. Bana gelip burda.. Ankara'dayım evet. Geldiğimde bi de bana desinler bakalım. Lan bana.. Bu gece her şey bitecek, göreceksiniz!"

"Orospu çocukları!"

İkimizde aynı anda sifonu çekip kabinden çıktığımızda bir an duraksadı.

Kabinin içinde tuvalette otururken, sesini kısarak konuştuğunu sanıyordu Savcı Bey, sevimsiz bir gülümsemeyle selam verdi bana, acilen ses tonunu değiştirdi. İğneme dokundum.

Göz kararı, omuz plan, savcı telefonla konuşur, suratında yavaşça bir gülümseme vardır.

Bu fotoğraf işi sandığımdan daha heyecan verici bir hal aldı. Bunu, elimden geldiğince her yerde yapacağım.

"Tamam arayacağım ara.. tamam arayacağım ben sizi. Yok. Sağ ol, çok sağ ol, hoşça kal, hadi. "

Son yudumunu alıyor Savcım, kravat iğneme dokunuyorum. Biraz daha yakınlaşmam gerekiyor. Bir tane daha. Bir kez daha dokunuyorum iğneye. İçkisini bitirir bitirmez, kimseye veda etmeden kokteyli terk edişini izliyorum. Birkaç kare daha için peşinden gitmek geçiyor içimden, nasılsa işimi bitirdim burada, holdingin canına ot tıkayacak hafiyelik görevim tamamlandı, şimdi özel savcı koleksiyonum için birkaç kare daha şahane olmaz mıydı?

Sami Bey, yerdeki kırmızı döşemeyi ezerek asansöre doğru yöneliyor, asansörün kapısı ben tam önüne geldiğimde suratıma kapanıyor.

Gece sonundaki Yerli Madonna konserine kalamadan ikimiz de kutlamadan ayrılıyoruz.

Sayın Savcım kuleden çıkar çıkmaz, koşar adım aşağı, Kızılay yönüne doğru yürümeye başlamış, onu kaybettiğimi düşündüğüm anda, Hindistan Büyükelçiliğinin köşesini dönerken takım elbisesinden güç bela tanıyorum, ulu çınarın arkasından parlıyor, kutsal inek annemiz adına, Ganj Nehri'ne girip temizlenecekmiş gibi koşar gibi adımlıyor.

Gecenin başında, o yıl, sıcağı sıcağına aldığım notlar böyleymiş. Hikayenin devamını yıllar sonra daha farklı yorumluyorum.

Gecenin devamında kraft kâğıdı diplomalarla gezen çarkı çark yapanın arkadaşı, kuğuların yanından, iki elini iki yana açıp, bir terazi gibi yukarı aşağı sallayarak yürüyüp geçti.

İzini sürdürdüm.

Kuğulu Park

"Allah Kuran nimet çarpsın abi. Ara üstümü istiyorsan."

"Bırak lan numarayı yavaş! Çıkar paraları, gel buraya!"

"Abii sen bi şey de bari versin şu paramı, paramızı çaldı bu yabik."

"Abi öldürecekler beni, bırakma! Abim valla! Ben bi şey çalmadım"

Savcı ve burnunun dibindeki adam, etrafımda dönen, yakamı çeğiştiren çocuklardan gelen seslere doğru kafalarını çevirip bakınca, yanındaki adam Savcının elini sıkıp bir anda arazi oldu. Benden para tokatlamak

için danışıklı tezgâhın başına geçen üç lanetli velet, beni hukuk gladyatörüne yakalattı. Savcı uzaktan bana el salladı.

"İyi misin?"

Ayaklarımı sürükleyerek yanına gitmek zorunda kaldım.

"Gel lütfen kuzum gel, hatırlıyorum seni, yukarıda karşılaşmıştık. Bunlar adamı yerler. Sami Kaman ben."

Sağ elini bir kerpetene dönüştürüp, tuttuğu elimi, omzumu çıkaracak kadar beş defa salladı. Kibar bir adama göre daha sert selamlaşıyordu. Ağzımdan çıkan cümleyi bütün vücudum sarsılırken söyledim.

"Rojhat efendim ben."

"Rojhat. Beni mi takip ediyosun sen? Gazeteci misin yoksa bak? Doğruyu söyle." Gülerek söylüyor olmasının içimi bir an olsun rahatlattığını söyleyemezdim. Her şeyi çakozladığını düşündüm bi anda. Neredeyse özür dilemeye başlayacaktım.

"Yo yo hava almaya çıktım ben, stajyerim aslında. Çocukluğum burada geçti benim o yüzden, yıllar sonra geldim, severim burayı, evet efendim tanıyorum sizi ben aslında, geçen sene birkaç davanızı basından takip etmiştim."

Dudaklarını büzerek gülüyordu karşımda.

"Şimdi kaç yaşındasın ki?"

Bir anda diksiyonlu, kendinden emin, tumturaklı alay sorusunun karşısında duraksadım, yaşıma hatırlayamadım. Yaşıma üç yaş büyütüp söyledim.

"Yirmi. Üç efendim."

Kendisi için şöyle bir tahminde bulunabiliriz; parkın ışıklarının altında tepesinin açıklığı parlıyor, gri saçları öne doğru tel tel uzanıyor, kentlerde zaman geçtikçe hafiflettiği doğu şivesiyle konuşuyor; nereden bakarsak elli demek bu da.

"Nahoş bir durum mu var?" diye yeniden birkaç iyi notalı ses bastı boğazından.

"Biraz midem kötü, çok içmeye alışık değilim, bugün de öyle kalabalıkla galeyana geldim."

"Bak o tuvalette duyduklarınızla alakalı bir durum yok delikanlı." dedi zank diye.

"Bütün samimiyetine sığınarak basit bir alış veriş yapmak için geldim buraya kadar, niye kendi başıma yapıyorum, bilinsin duyulsun istemiyorum çünkü. Takdir edersin ya gece için, bunu anlayabilirsin, yukarıda bunaldım, sen de bunalmışsın belli."

Yanıt vermeden dinliyordum. Bir anda şaşkına çevirdi beni.

"Gel gel, gel benimle dilersen sen de." deyip elimden tuttu.

Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştım. Savcılık makamının beni polis sanmayacağı kadar sıska ve genç duruyordum karşısında, hiçbir şekilde kuşkulanmıyordu bir tüysüzden. Lakin elim avuçlarının arasındayken aklında benimle ilgili başkaca planlarının olabileceğinden çekinmeye başlamıştım bu defa da.

"Rahatsızlık vermeyim hiç Sayın Savcım, ben.. canım sıkıldı yukarıda sadece. Bir turlamak için çıkmıştım. Motele döneceğim zaten. Uyuyacağım. Yarın İstanbul'daki merkeze döneceğim zaten."

Taksi.

Otel Kennedy

Penis boyu ortalamalarına göre sıralanmış direklerde sallanan ülke bayraklarının oluşturduğu ışıklı yoldan, savcı önde, ben arkasında ceketlerimizi arkaya savurarak geçip, iki yana açılan bir kapıdan lobiye daldık, koşuyorduk adeta. İki taraftan reverans vererek karşıladılar bizi. Bu öğretiliyor mu da bu kadar birbirine senkronlu bir şekilde sergileyebiliyorlar, diye sormadan edemezsiniz. Karşımıza çıkan herkes önünü ilikledi.

Sanki herhangi bir otelden ziyade, savcının kendisi için inşa ettirdiği bir malikâneye benziyordu.

Gülümseyin.

Savcı, bendeniz önde, gözlerimiz kan oluğu, arkada asansör görevlisi, asansörün aynasından, alt aç.

Asansör görevlisi bizi 4. katta bıraktı.

Savcım para tomarını büyükler en altta olacak şekilde, rakamları yukarı doğru küçülterek dizmiş. Ortadan bir yüzlük çıkartıp görevlinin eline sıkıştırdı.

Sayın Savcım sarhoştı, 4.katın iki metre genişliğindeki loş koridorunda yalpalaya yalpalaya yürüyordu. Soğuk ve savcıyla sıcak temasım beni kendime getirmişti. Odasını bulup kartı okuttuk, kendimizi içeri attık. Benim üç gecedir yattığım motel odama kıyasıyla, insan içeride kendini pis hissediyor, kapıdan girdiğinizden itibaren leş kokmaya başlıyorsunuz, derinizin üzerini tortulu bir tabaka kaplıyor, kaşınmaya başlıyorsunuz. Savcı, otursana diyene kadar kıcımlı bir yere koyamadım bile.

"Ver ceketini alıyorum."

"Teşekkür ederim, iyiyim."

"Ver ceketini alıyorum, terleyeceğiz birazdan."

Bütün 'böyle iyiyim' itirazlarıma rağmen aldı, kılındırmamak için sesimi çıkartmadım. O, beni biraz kılındırdı ama.

Ben etrafı incelemeye koyulmuşken, beş dakika geçmeden suit dairemizin kapısı çalındı. Kendi adamı olduğu belli bir adam kapıda belirdi, fısır fısır bir şeyler konuştular, soluksuz bekledim, o an geldiğime pişman olmadım desem yalan olur, tedirginlikle başıma gelecek en kötü şeyi düşünüp bekledim, gözlerimle bir acil çıkış kapısı aradım.

"İiiiyi ggeceler sasassayın savcım, bbbeen haahahaal"

"Tamam halledeceksin cano, sen de istirahatini et artık, iyi iş çıkardık."

Arkamdan önce bir burun çekme sesi, sonra savcının yanan genzinden çıkarttığı ses duyuldu.

"Offffhaaaauusssss ayıldım be!"

Ben arkamı dönmeden Savcı koltuğun etrafını dolaşıp önüme geldi.

"Tekrar hoş geldin. Buna, hatta bütün kazandıklarına vurgun gözüyle bakman gerekiyor." diyerek bana bir tüp uzattı, daha önce hiç denememden ötürü bir an tereddüt ettim ama geri çeviremedim, burnumu yaklaştırıp acemi bir nefes çektim.

"Nezaket, denyoluktan sayılır, haberin olsun çocuğum benim." Dedi dikilirken karşımda. Yarım nefeslik küçük bir es verip devam etti. *"Çekiniyorsun, elini kolunu koyacak bir yer arıyorsun, insandan yeterince nefret etmiyorsun daha belli ki sen. Senin için işlerin kötü gittiğinin manasına geliyor bu da. Derhal insanlardan nefret etmeye başla."*

Doğduğumdan beri elimden geleni yapıyordum hâlbuki. Söylediği gibi, ben de ayıldım bir anda, manasız bir sırtıma geldi ağzıma, bu defa burnuma daha çok sokup daha uzun kokladım.

"Şşşşt. Yavaş ol! Heey!"

Banyonun kapatmadığı kapısından suyla karışık sesi gelmeye devam ediyordu.

"Her şeyden iğreti olacaksın ki şöyle iyice.. Kalemim ve gözlüğün seni akıllı bir çocukmuş gibi gösteriyor hâlbuki ha."

Kalemim, eminim sizi daha iyi gösteriyor Sayın Savcım.

Sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref efendim.

Savcı, yarım saattir öten telefonuna cevap vermiyordu, sessize de almadı, bütün melodiyi her seferinde dinletti bize, tarih yazdıklarını söyleyen bir Fenerbahçe marşı çalıyordu telefon.

"Açmıyorum. Neden? Yarak kafalı birine aldırış edilmez çünkü. Bir şey bir defa söylenir çünkü. Devlet süt vermeyen ineği bu kadar zaman yedirip içirip keyfine baktırır mı hiç?"

Ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordum. Kendi kendine söyleniyordu da ben karşısına denk gelmişim sanki. Hiç kuşkum kalmadı, aklının tavanı yok bu herifin. Bu adamın birilerini avcunun içine alıp beylik laflarını etmeye ihtiyacı vardı sadece, bunun için para bile ödeyebilirdi.

Ziyaretleri kısa tutmak gerekir, bugünlük bu kadar yeter, başıma bir iş açmadan sıvışıyım derken sabah oluyordu artık, pencerenin kenarındaki saksının altından çıkarttığı ikinci tüple beni biraz daha onunla kalmaya ikna etti Sami Bey.

İyi ya da kötü yoktur deyip bir süreliğine daha kalışımı onayladım.

TER-SQ holdingden ve sünepe yöneticilerinden yakınıyordu, davetli olmasına rağmen onlardan nefret ettiğini anlatıyordu, imparatorluklarının çok yakında sona ereceğinden bahsediyordu. Göreceksin bak, diyordu. Yoksa benim ağzımdan laf mı almaya çalışıyordu. Kokainin etkisiyle kendimi tutamayıp ben de konuştukça konuşmuştum. İyi bok yedim. Bir fotoğrafları çektiğimi söylemediğim kaldı.

Bugün onlardan bir tanesiyle burun buruna geldim, dedim. Devam edecektim anlatmaya hikâyemi, sözümü kesti. Bana bakmadan kafasını yukarı kaldırıp tüpü burnuna sokmakla meşguldü.

"Bozuk bir şeyi düzeltmeye çalışıyoruz. Sütü bozuk. Biliyor musun?" dedi.

Ben söylediklerini düşünürken, sessizliğim karşısında kendi sorusunu yine kendi cevapladı.

"Ben hiç düzeltmeye çalışmıyorum vallâ, anlatabiliyor muyum?"

Her cümlesinin bitiminde, karşısındakine saplantı düzeyinde fikirlerini onaylatmak için, başını yukarı aşağı sallayarak sorular soruyordu.

"Anlatabiliyor muyum?"

"Biliyor musun?"

"Doğru mu?"

"Değil mi?"

"Doğru mu değil mi?"

Çenemi kapatıp onu överek daha ileri gitmesini sağladım, konuştukça düz yolda giden bir araba gibi gazını artırıyor. Kısa bir süre sonra bütün bir hayatın nasıl yaşanması gerektiğini çözdüğü konusunda karar kıldık. Ülke yönetimi onun elinde olmalıydı artık. Benim şirkette ne işe yaradığımı, kutlamada ne işimin olduğunu merak etmedi bile. Gerçi stajyerliğin uydurulduğu tarihten beri stajyerlerin alnında ne oldukları, biçimce neye benzedikleri belirgin bir şekilde yazıyordu zaten.

Sabah 6 olur olmaz, elindeki kumandayı yatağına doğru tuttu Sami Abi, yatak başlığından çıkan lcd ekran açıldı. Gözlerimiz fal taşı gibi açıldı. Dün akşam Atakule’de düzenlenen kutlamada çok sayıda davetli, alkollü içki içtikleri gerekçesiyle gözlerinin yaşına bakılmaksızın gözüaltına alınmıştı. Gece çekilmiş fotoğraflar tek tek kayıyordu ekranda. Benim telefonumun şarjı bittiği için hiçbir boktan haberim yoktu. Şef kaç defa aramıştır kim bilir.

İddia makamı kafasını yasladığı koltuktan bana doğru çevirip, *“Hadi sen artık bir toz zerresine dönüş.”* dedi.

Ben ceketimi giyerken arkamdan bağırdı;

“Herkesten nefret et!”

“Kimseye güvenme!”

“Bir münkir kendine yakıştığı gibi geçer prosedürü”

Kafama takılan hiçbir şeyi soramadan sallana sallana boklu motelimin yolunu buldum. Kapıdan girer girmez bir sigara yakıp yatağa attım kendimi, duvarların yeşil rengi mide bulandıracak kadar vardı.

“Ne geceydi ama!”

Ne geceydi?

Ceketimin cebindeki kamerakalemi yokladım. Ceketin her yerini didik didik aradım, bütün astarını yırttım. Geçtiğim yerleri tarayarak Kennedy’nin önüne kadar geri dönmeye karar verdim.

“Siktir be!”

Otelde televizyonda gördüklerimizin benim çektiğim kareler olduğuna emindim. Gazetelere, televizyonlara alkollü gecenin fotoğrafları servis edilmişti. Ne garip, aralarında sadece savcının içinde bulunduğu fotoğraflar yoktu. Bir gecede yapılan en kalabalık gözüaltı rekoruydu bu. Savcının peşinden çıkmam resmen kışımı kurtarmıştı.

Otelin dış cephesinden yansıyan güneş gözümü bozuyor, baş hizamdan yukarısını göremiyordum, ama savcının sabahlığıyla dikildiği pencereden gülerek beni izlediğini hissedebiliyordum.

Adamı odaya kalem için gelmişti. Kendimi bir budala gibi hissettim, ama fotoğrafları, hatta kendimi, şirkete götürme zahmetinde bulunmayacak olmam, içimi tarifsiz bir huzurun kaplamasına yol açtı.

Aradan yirmi yıl geçti belki, Ankara’da, ev tutmak için girdiğim bir emlak ofisinde Savcıyla yeniden karşılaştım. Boğazına tuttuğu bir cihazdan çıkarttığı sesiyle tanıtıyordu daireleri. Terör örgütü soruşturması kapsamında meslektan ihraç edildiğini, bütün mal varlığına el konulduğunu zaten daha önceden öğrenmişim. Sevinmedim de üzülmедim de. Hala ziyadesiyle aklına gelen herkese küfür ederek konuşuyordu çünkü, artık bunları dijital bir tonda yapıyordu sadece. Bana birkaç ev gezdirmesini memnuniyetle kabul ettim. Beni tanımadı. Numara yapmıyordu, tanımadığına eminim, yeniden tanıştık. Beni hatırlasaydı ona, beni nasıl fark ettiklerini ve onun peşinden gitmeseydim kalemi benden nasıl alacaklarını sorabilirdim. Onu son baktığımız evde bırakıp büroma doğru yürümeye koyuldum.

Sakarya Caddesi’nde dört tane sarhoş kol kola girmiş, çok eskilerden bulup çıkarttıkları ‘biz ayrılamayız’ şarkısını söylüyorlardı. Hastalıkta ve sağlıkta havayı koklayıp bir insanın, tek başına gideceği zamanı seziniyor olmasını salık veren şarkıların ta o zamanlardan, daha fazla fazla yapılmasını, nakaratlarından kırklara karışmayı dilerdim.

EREN KARATEPE

İrtibatı koparmayalım!

d - v - 1 0

п ♥ с u ♦

M R T V F U E N O X A E U

5.55

D L V A T B K U F

5.55

0.9

о о ♥ ж х с ♠ о u

6.25

Р С У Н О F

6.25

0.8

ж х ж ♣ о u ♥

7.14

E X A T Z

7.14

0.7

ж ♥ о п + с

8.33

о e l i

8.33

0.6

♥ с о х

0.5

с + ♠ ж

12.50

N L T A V R

0.4

с п

16.66

0.3

о h s u e

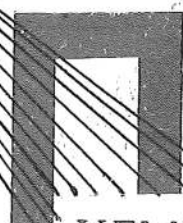
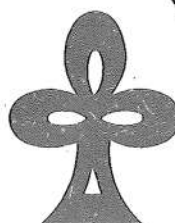
0.2

25

50

0.1

KEMİK

MORAL DÜZLEŞTİRİCİ

Adımlarını bacaklarına takıp gidenler, düz ovada dikine yürüyenler sürünenler gördüm. Gidince her şey küçülür mü diye sorduğumda büyüdü laf ağzımda. Ne yalan söyleyeyim evirdim çevirdim tükürdüm. Büyüyordu karanlık. Hangi tanrı önümüzden güneşi süpürüyor, yıldızları kürekliyordu ki aç bir karanlığa mahkum kalmıştım yine gündüz gözüyle. Neden defaatle firari sayılırdım ki her yerde En agresif zamanlarımda pasifist kalarak kandırabilirdim herkesi oysa. Kuyruğumun beni terk ettiği zamana kadar anca. Ya asardım duvara, ya dalardım kuyruğuma basana...

Yine arefesindeyim galiba realist isyanların. Kimbilir, belki de toza bulanmış rüyaların.. İki gözümü birden sevsem moral düzleştirici bulur mu bana? Hadi bul gözümü seveyim...Derken aklıma gelir; giderim kuaföre.

Fön çekelim mi abla ?Ha çek ablam çek. Orda bir yerde moralsizlik var tam oraya duble çek. Kötüyü teneffüs ettiğim yerlere de çekiver de dümdüz et tümsekleri...

Ve ayrıca devrelerin yanarken inan hiç umurunda olmuyor saç tellerinin yanması
İçin yanacağına yansın kafatasın
Yak kurbanın olayım
Arefesindeyim deli isyanların, boşbeleş rüyaların. Düşümden bi kaza çıkmasın sonra...

Sihhatler olsun abla
Valla oldu ablam
Moralim dümdüz .
E artık ,soldan soldan gelene gideriz biz de.

SALAK

Halim Allah'a mahcup
Halim bana mahsus.

Kaç kilittir yüreğime biçtiğim şu elbise ki bir yalnızlık ertesi kadar kırağı düşmüş yakasına

Mümkün olsa sıkardım ümüğünü eteğimde biriken y(t)aşların

Süsüm, püsüm kaç kelimeyse, sokulurdum ki sıçrasın etrafıma. Dökülürdüm sonra ağız dolusu fütursuzca. O gelmeyen mutluluk da, uyusun yayıla yayıla yatağında.

İki kırıtayım.

Yanağıma bir gülüş takayım bari de uykusunu aldı da yamacıma geldi sansın elalem
Sokak lambalarıyla kandırayım karanlıkları
Yerse..

Yemezse..

Sessizliğin zehrinden sunayım yudum yudum

Morarmış dudaklarımı aynada görüp de kendime böğürtlen diye yutturan biriyim ben...
de..

Herkes ben gibi salak mı?

KADİR ERTEN

YARARLILIK İLKESİ

utanmam bu defa maket bıçağıyla keserim kasıklarımı
babam cesedime işer, belki arınırım günahlarımdan
kulaklarımdan akar ilim ve sanat, yüz göz olurum müfredatla
Görüntüm gider gelir
Görüntüm gelir gider
mevlit gibi okutulur çocukluğum, pilava katarlar cinsiyetimi
dişlerimi sökerim makul fiyata düş perisine okuturum
tırnaklarımı yılbaşı hediyesi olarak sınıf arkadaşlarıma yediririm
deri parçalarım cipslerden çıkar, yeniyetmeler heyecanla döver üzerlerine
her birini ayrı ayrı kanser ederim.

SUHAN LALETTAYİN

ELEPHANT MAN

EKİN DENİZ KAYA

Kravatlı ve makyajsız bir hokkabazım ben. Biliyorum biraz garip; fakat siz de pek normal durmuyorsunuz o koltuklarda, sokaklarda ve elinizdeki çantalarla. Bir keresinde annem her şey senin istediğin gibi olmaz demişti. Bunu anlamak için büyümek gerektiğine inanmamıştım. Bir keresinde babam, ölürsem beni yalnız bırakma demişti, bunu da çok sonra anlamıştım. Beni sen göm demek istiyordu. Bir keresinde sevgili tatlı anneannem canım torunum bu oyunu iyi öğren demişti. Dama oynardık o zamanlar, o satranç bilmezdi, ben damadan anlamazdım. Öğrendim ve bir daha yenilmedim.

Kumaş pantolonlu bir orospuyum ben. Sahnede olduğum, rol yaptığımı bildiğiniz halde beni izleyen çocuklarsınız sizler de. Gündüzleri bir inşaat şirketinde mühendislik yapıyorum. Akşamları başka bir şirketin pezeveniyim. İkisi de bir nevi kamuya hizmet işte – kamu?

Kamu: Orospuluğun illegalleştirilmiş hali; devlet gözetiminde devletin ara sıra kışını ısırdığı uydurulmuş toplumsal bir alan.

Sokakları bilir misiniz? Kibirden kendini boğan sizler yüzünüzün önüne asılı kalmış aynalardan kurtulacak mısınız? Terk ettiğiniz insanlar ne yapıyorlar şimdi? Sokakta beslediğiniz kediler cennete taşıyamayacak sizleri, iman ettiğiniz politikacılar da: Heeeeilll Hipster.

Tiyatro, sanat, müzik, resim, şiir kitap, tiyatro kitap, müzik, sanat kitap müzik, ses, gürültü ses gürültü, gürültü, korku, kadın, adam, ibne, ibne, şiddet, trans, korku, pavyon, Beyoğlu, pislik, kaos, yalan, zaman, zaman, zaman!

Zaman nedir?

Güçlü bir haltercidir anne.

Nasıl yani?

Hiç bilmediğimiz doğuştan ya da oluştan beri omuzlarında her şeyi taşır o ya da sırtında.

Bırak bu felsefeyi, sigortalı bir işe gir.

Sigortalı bir işiniz var mı sizin? Siz mesela, bayağı sigortalı duruyorsunuz, haftada kaç kilo et yiyorsunuz? Haftada kaç etin içinde gidip geliyorsunuz? Paranız var mı paranız? Ödüller alıyor musunuz?

Alın tabii. Sakın eksik kalmayın. Okumadığınız kitapları raflara güzel güzel diziyor musunuz?

Siz beyefendi, pantolonun üstünden ne güzel bakıyorsunuz öyle, hanımefendi siz kendinizi kurtarmışsınız belli, yoksa o küpeler, kolyeler...

Kravatımı çıkardım. Hokkabazım ben, evimde makyaj yapıyor, sokakta kravat takıyorum. Hiç tanımadınız beni, hiç görmek istemediniz. Kamburum var, yüzüm çirkin, bir ayağım topal, sesim de bir cadınıninkine benziyor; fakat güzel bir cadınıninkine.

Bugünlerde hiç intihar ettiniz mi? Ben bir kere ettim. Harika bir yaz bitimiydi. Doğum gününe gelsin istedim. Faturaları ödemem lazımdı. Şimdi tam zamanı dedim, babam hastalandı. Bir taksideydim, gidiyorduk, nereye olduğunu hatırlamıyorum. Durdurup atlayacaktım herhangi bir köprüden, bir mesaj geldi. İki yakın arkadaşım ayrı şehirlerde ölmüşlerdi. Biri babasının silahıyla kalbine bir kurşun sıktı. Diğeri bir apartmanın sekizinci katından atladı. Cenazemiz vardı. Yine ölemedim. Bir keresinde çok sarhoş oldum, bileklerimi ıslattım. Bu sefer de sızıp kaldım. Sonra çamaşır makinesi bozuldu, yatağı yeniledim. Koltuk takımları değişti, birkaç kış gelip geçti. Evlendim, çocuğum oldu. Annem öldü, babam öldü, babamı gömecektim – köpeğim öldü. Hokkabazım ben, ölmeyi beceremeyen ölmekten deli gibi korkan kumaş pantolonlu beceriksiz bir hokkabaz.

Bir Adet Erotik Hikâye

Gecenin içinde- Adam

Gecenin içinde mağrur
erken olgunlaşmış/
bir entelektüel maskesi altında saklanarak
insanlar ve hayat karşısında kendini korumaya çalışsa da
aslında hasarlı bir ergen olduğu ortada
orta yaş yolcusu
-çekici kumral melankolik bir erkek-
ince alay ve bastırılmış arzular
kirlî düşler- kirletilmiş peçeteler- soluksuz mastürbasyonlarla
iş güç aile arkadaşlar otobanında
alkol- sigara- keyif verici maddeler trafiğine yakalanmış
ebedi bir bekleme halinde
kendisinden daha sert bir kayaya toslamayı umarak
kan revan
iliklerine kadar dümdüz olmak dileğiyle
İstanbul'da
kiralık odalardan birinde
tahta bir sandalyeye oturmuş
düşünüyordu
törpülenmiş hayatının geride kalan günlerini.

Marlboro sigarasını ceketinin cebine atıp- odada bulunan tek pencereyi- ve mavi gömüğünün ilk iki düğmesini açtı.
İki dakika sonra barın birinde iki tek atmak üzere dışarıdaydı.

bilmiyordu

-genç, zeki, çekici bir kumral tehlikenin-
algılarını- gerçekliğini-
35 yıllık hayatının el değmemiş cinsel tabularını altüst etmek üzere
hızla ona doğru geldiğini

öyle şeyler yaşayacaktı-
daha önce en kirli düşlerinde bile hayal edemediği..

Gecenin içinde- Kadın

Kadın çırılçıplak
üçlü koltuğa uzanmış-
dünyada yaşanmakta olan bütün felaketleri-
çeşitli pozisyonlarda bedenini cesurca sergileyerek seviştiği ama-
adını ya da yüzünü hatırlayamadığı
sadece çeşitli penis ve titreşimlerden ibaret bütün o erkekleri-
karşısında oynamakta olan pornonun vasatlığını ve-
bu aptal şeyi neden izlemeye devam ettiğini-
açıktığını, bir şeyler yemesi gerektiğini düşünerek-
ve diğer bir çok şeyi
kendine dokunuyordu.

Tam iki hafta önce intihar eden kendisiyle aynı yaştaki bir kadın arkadaşını düşünmeye başlamıştı ki-
inleyerek boşaldı.

Yavaşça ayağa kalktı.
Siyah dantel külodunu giydi.

Üstü çıplaktı.

Aynada kendine baktı.

Gördüğü şeyden memnun kaldı.

Bir sigara yaktı.

Derin bir duman içine çektiği sırada televizyonun düğmesine basıp

hala oynamakta olan vasat pornoyu kapattı.

Vişne çürüğü rujunu alıp dikkatle dudaklarını boyadı. Buzdolabının üzerindeki siyah dantel sütyenini aldı, g

Mermer beyazı fransız göğüslerinde siyah dantel sütyen enfesti.

Uzun kollu- arkadan fermuarlı- yandan yırtmaçlı

siyah dantel elbiseyi giydiğinde hazırды.

Çantasını eline aldı/ çantasının içindeki şeyi düşünmek bile küçük yarığının ıslanmasına neden oluyordu.
Şanslı kişiyi gecenin içinde eliyle koymuş gibi bulacağından emindi.
Daha önce onu hiç yanıltmamış olan hislerine güvenirdi.
Dışarı çıktı. Sokaktaydı.
O, o gece iki tek atmak için barın birinde içmeye değil, onu bekleyen avını bulmak için gecenin kalbine doğru yolculuk etmeye gidiyordu.

Aynı gecenin içinde- Adam ve Kadın

Yoğun mor loş ışık altında pavyondan bozma bir izbe barda ikinci sek viskisini yudumluyordu adam. Güzelliğinin yanı sıra ürküten bir cesaretle oldukça rahat gecenin içinde arka sokaklarda yürüyordu genç kadın. Bar kapısını hafifçe itip içeri girdi. Yaşlı birkaç ayyaş, makyajı dağılmış kenarın dilberi görünümlü iki yaşlı fahişe. Birkaç takım elbiseli ağır ağabey ve yanlarında komik bir edeple oturan kız kardeşleri yaşlarında iğreti kadınlar. Ve soluk tişörtünün altından kemikleri sayılan gizlice bar altından demlenen, erken çökmüş, ayyaş bir barmen. Bar kısmında oturan adamın yanındaki sandalye boştu. Tereddüt etmeden adama doğru yürüyüp bir şey söylemeden ceketini ona doğru uzatıp yanına oturdu kadın. Barmene bir sek viski söyledi. İki büyük yudumda bitirip bir yenisini daha. Kapıdan içeri adımını attığından beri kadının büyüğü altındaydı adam. Kadın tuvalete gitmek için ayağa kalktığı anda hafifçe ensesine dokundu adamın. Ürperen adam hipnoz altındaki bir köpek kadar itaatkâr ayağa kalkmak zorunda hissetti kendisini. Ve tuvalete kadar kadını takip etti. Kadın, insanın içine su serpmekten ziyade kasvet veren bir gülümsemeyle içeri aldı adamı. Aklını başına toplamaya çalışan adam yapabileceği tek şey buymuş gibi duvara yaslayıp dudaklarından öpmeye çalıştı kadını- hor gören bir tiksintiyle hafifçe adamı itti kadın.

Beni istiyorsan dedi
ki ben seni istiyorum.
Önce aşmamız gereken bir eşik var seninle.

Her şey olur. Seni sikmek istiyorum dedi adam nefes nefese.
Beni sikmeni bende istiyorum dedi kadın sakın.

Göğüslerini adama doğru bastırıp adamın sertleşen sikini avuçlarken.
Ama..
Büyük bir ciddiyetle çantasının fermuarını açıp içindeki şeyi adama gösterdi.
Nutku tutulan adam yutkunarak şaka yapıyor olmalısın dedi.
Hayır sevgilim dedi kadın o yumuşak sesiyle.
Beni sikmeni bende çok istiyorum-
ama önce bu elimdekiyle ben seni sen tatmin oluncaya kadar siktikten sonra.
Ve beni-
benim seni siktiğim gibi sikmeni istiyorum.
Daha fazla ayakta duramayan adam tuvaletin kirli zeminine çöktü.
Kadın bir sigara yakıp dudaklarına götürdü derin bir duman içine çekti.
Oyalanmaktan hiç hoşlanmam dedi.
Tam arkasını dönmüş umursamazca gidiyordu ki-
adam onu kolundan tutup durdurdu.
Peki ipler? dedi.
Onlar da senin için sevgilim dedi kadın.
Adamın yanağını derin bir şefkatle okşadı.

Sana karşı son derece nazik davranacağımdan emin olabilirsin.

Bardan çıkmadan önce anlaştıkları üzere bir otel odası tuttular. Uyumakla burnunu karıştırmak arasında gidip gelen yaşlı- pala bıyıklı- göbekli bir resepsiyonist odalarının anahtarını uzattı. İçeri girdiler oda numarası 13.

Kadın kapıyı kilitledi.

Adam mini bardan iki minik şişe viski çıkarıp birini kafaya dikerken diğerini viski bardağına doldurup kadına uzattı.

Kadın, çantasının içindeki ipleri ve- birçok erkeğin sahip olmayı arzulayacağı boydaki takma siki çıkarıp masanın üzerine koydu.

Adam yaşadığı gecenin gerçekliğine inanamayarak mini bardan bir minik şişe viski daha çıkarıp kafasına dikti.

Kadın adama sırtını dönerek nazikçe elbisesinin fermuarını açmasını emretti.

Adam büyük bir zevkle ve hiç acele etmeden tenin elbiseden kurtulan çıplak yerlerini öperek açtı fermuarı.

Siyah dantel sütyeni ve siyah dantel külotu içinde kalan kadın tapılası bir aşk tanrıçası gibi

bütün baştan çıkarıcılığı ve karşı konulmazlığıyla karşısında duruyordu.

Viskisini yudumladığı sırada kadın adama soyunmasını emretti.

Önce gömleğini çıkar.

Adam gömleğini çıkardı.

Kadın adama yaklaşıp zarif elini adamın üstsüz ve kaslı vücudunda gezdirdi.

Adamın boynuna elindeki kadehten bir iki damla viski damlatıp iştahla yalarken kulağına fısıldadı: Pantolonunu çıkar.

Kadını tutup öpmek için kendini zor tutan adam nefes nefese yutkunarak pantolonunu çıkardı.

Adamın sertleşmiş damarlı siki

siyah dar baksırından kurtulmak istercesine büyük ve ortadaydı.

Avı karşısında yüreğinin atışları hızlanan ve yutkunan kadını bu kez.

Adama arkasından sarılıp siyah baksırın içindeki kanla şişmiş siki avuçladı.

Hareket etme ellerini bağlayacağım diye buyurdu.

Uzanıp masadan ipleri aldı- adamın ellerini arkadan bağladı.

Çözülmesi zor bir düğüm attı.

Adamın karşısına geçti.

Şehvetli ve kesik bir öpücük kondurup adamın dudaklarına oradan yavaşça kasıklarına doğru eğildi.

Sıkı kalçasını avuçlayarak baksırını çıkardı.

Çırılçıplak ve elleri arkadan bağlı adam

artık tamamen bu tekinsiz genç kadının kontrolündeydi.

Siyah dantel külotunu çıkaran kadın masadan takma siki alıp beline bağladı.

Çantasından çıkardığı minik vazelin avucuna sürüp takma siki sıvazladı.

Yüreği ağzından çıkmak üzere olmasına rağmen adam kadınla olan anlaşmasına itaat ederek tek kelime etmeden kadının emirlerini bekliyordu.

Yumuşak ama keskin-

Dizlerinin üstüne çök.

dedi kadın.

Olduğu yerde diz çöktü adam.

Eğil.

dedi kadın.

Adam köpek stili-

bağlı ellerinin acısını düşünmemeye çalışarak eğildi.

Kadın adamın ağzını bağlamadı.

Çıkaracağı her sesi duymak istiyordu.

Adamı birkaç adım emekletip yatağa dayanmasını sağladı.

Şimdi sevgilim dedi kadın

bu senin ilkin olduğu için biraz canın acıyabilir.

Biliyorsun, inleyebilirsin-
Ama çığlık atamazsın.
Sana karşı son derece nazik davranacağımı unutma.

Ve bir eliyle adamın kasıklarını kavrayıp
diğer eliyle takma siki tutup pozisyonunu aldı kadın.
Önce birkaç santim içine girmeyi denedi.
Adam sarsılarak, nefes nefese inledi.
Sonra bir iki santim daha içine girmeyi denedi kadın.
Adam ağlayarak lütfen diye mırıldandı.
Kadın duraksadı.
Bacaklarının arası sıırıslıklamdı.
Adam ah! dedi inledi.
Lütfen, lütfen devam et!

Zevkten başı dönen kadın tüm gücüyle adamın kasıklarını tutarak
takma penisin taşaklarına kadar kökledi.
Artık tamamen içindeydi.
Adam aklını yitirmiş gibi soluk alıp veriyor,
kadına beni sik- daha sert sik diye yalvarıyordu.

Kadın, hızlı bir seks makinesi kıvamında soluk soluğa adamı sikerken-

Adam, yaklaşan orta yaş bunalımından-
hayatı boyunca hissettiği ağır melankoliden-
bir an için olsa da kurtulmuş
kendisini anasının rahminden yeni çıkmış bir bebek kadar hafif hissediyordu.

Kadın, adamın her güçlü iniltisinde onu daha sert ve soluksuz sikerken-
aslında birdenbire yüreğinin durmasını ve pat diye ölmeyi arzu ediyordu.

Üstelik aklına gelmişti birden-
karnının hala aç olduğu ve o saate kadar hiç bir şey yemediği.

Acaba eve gidip intihar mı etsem
yoksa dışarı çıkıp bir şeyler mi yesem?
diye düşündü.

Tam o sırada yavaşça adamın kık deliğinden çıkıp,
takma siki belinden çıkardı.
Eline aldığı makasla -
adamın ellerini bağladığı ipleri kesti.
Muzipçe adama bakıp gülümseyerek
haydi, benim seni siktiğim gibi
şimdi sende beni sik sevgilim. dedi-

Nefes nefese
kadının siyah dantel sütyenini adeta parçalayarak çıkaran adam
dişleriyle kadının diri göğüs uçlarını çiğnerken
muhteşem bir ereksiyonla
kadının içine daldı, kökledi.

Aç bir arzuyla adam tarafından yutulan kadın
bir an için- aklını hiç terketmeyen düşüncelerden kurtularak-
yürek söken bir zevkle inledi.
Koridorda
bir gece daha ertelenen kumral bir intiharın
otelden uzaklaşırken ki bezgin ayak sesleri duyulurken..

BARAN KURTOĞLU

MORG ALFA

- biraz daha düşünsen ne gelirdi aklına?
- olayların oluş dizgisi buna mani oluyor.
- bütün vücudunu sardım - güzel bir şey yap ve at
- atayım mı ne tarafa atmam gerekiyor - önemli değil mühim olan atmak. Çöpe at
- siz yapın güzel ve atın çöpe sıra sizde.
- dışardayken ruhunuz çıplak mıdır?
- burada olmadığımı farz edin, öyle.
- yıllar önce bi kafede tanıştığım..
- kahve fincanı!
- karıştırdınız.
- siyah beyaz bir fotoğrafta çıkmıştım meydana ve evet karıştırdım
- zamanın duruşu öyleydi o dönem
- acı kan ve
- şarap!
- ben faraş diyecektim
- temizlikçi kadın güldü arkada
- güzel bi gülüşü var.
- memeleri de. bu arada gittigidiyordan tabut sipariş ettim. buraya getirecekler.
- buraya. burası hastane mi?
- evet morg.
- ama nabzıma bak
- atıyor. bu arada tüm bu konuştuklarımız değişecek mi?.
- öyle hissediyorum.
- morg için çok erken. benim sadece kalbimde biraz gaz birikmiş braz soğukalmışım. gaz patlaması. zaman durdu.
- siyah beyaz.. kahve fincanı meydandaydım
- kargon geldi
- şurayı imzalayın
- önce açalım içinde boşluk olmayabilir
- önce imzalayın sonra bi sorun olursa iade alırs

- e incilde öyle yazmıyor. neyse selametle
- ne değişecekse şimdi değişse?
- biraz daha düşünmem lazım
- sonra dooğru çöpe. evet.
- ben şu anda bağırıyorum o yüzden sesim kısık
- değişim..
- evet sedyede avazım çıktığı kadar
- acı kan ve faraş. canhıraş çığlıklar. ezanlarda uzattıkları gibi uzatsalar allahu ekberi milletin kaçacak zamanı olurdu.
- latte söyleyen çantalı kız ön masadaydı
- öyle deme akşam ezanı hızlı okunur. akşam vakti idi. kahve fincanını karıştırdım. kız dönüp saati sormuştu. kalkıp meydandaki saate doğru yürüdüm. güneşliklerden kadrani seçemiyorum da. güzel bir gülüşü var.
- memelerinin altında bombalar sarılıydı.
- hayır bombalar çantadaydı.
- döndüm "zamanı kafenin kara kedisi söyledi" dedi. sonra kedinin yüzüne üfledi. kedi kaçtı.
- aslında çantayı bırakıp çıkacaktım ama sen her şeyi değiştirdin. ölme.
- nabzın atıyor, morg için çok erken, daha ölme,
- canhıraş çığlıklar. değişmedi. acı, kan ve
- çünkü kansersin canım. bütün vücudu sarmış. - kalbinizi çöpe atıcaz.
- bu kim? - doktor.
- hayır bir horoz.
- morgta horozun işi ne?
- ölüleri kaldıracak sabah.
- akşam ezanını yarıda kalmasın diye hızlı okurlar.
- kıyamet
- horoz seni kaldırmadan sen horozu kaldır.
- sonra tetiği hafifçe çek. -

Kırklareli 6.4

Kocaeli 6.3

Sakarya 6.2

Tekirdağ 6.40

Yalova 6.33

Emre Ay

5.42 18.01 19.33 11.06

6.40 7.00 8.25 13.28 15.53 18.13 19.45 11.06

6.33 6.53 8.17 13.21 15.47 18.06 19.38 11.06

BAKMA

DO NOT STARE

vücudumdaki gezinen ılık kırmızı su
dokunmak istemedi beynime kısa süre
şimdi sakatım
hepsi bu
yüzlerce insan beliren günümde
alabildiğine koku doku
gözleri üzerimde büyümekte
temasımız o anlık(nanosaniye)
işaret eden parmakları yargılarıyla
birlikte üzerime yapışır
kocaman tenceremi ateşe koyarım eve
döndüğümde
zarf açacağımı iliştirip titreyen ellerime
kazırım sizi üzerimden
güneşte kavrulmak kabuklanmak gibi
tazelenmek için onca zaman
çok yorulduk: görünür olmaktan
bakmasanız olmaz mı?
yada izin verseniz içinize tükürmeye?

the first hot red water circulated in my
body
did not want to touch my brain for a while
now I am crippled
that's all
hundreds of people who appear in my day
widely scent, texture
their eyes grow on my body
our touch is instant
their fingers pointing, with their
judgement stick on me
I put on fire my monstrous stewpan when I
turn back home
by attaching the paper cutter to my
shaking hands
grave you above me
like roasting under sun, scaring over
for refreshing a lot of time
we got so tired of being visible
is not it possible if you do not stare on
me?
or if you allow to spit in you?

Volkan Ergen

Resûlullah Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem)
buyurdular: "Mü'minin kendisini zelli düşün-
lâyet değildir." (Sünen-i Tirmizi)

Resûlullah Efendimiz (sallallâhü aleyhi ve sellem)
buyurdular: "Çocuklarınıza ikramda bulunun ve
(onların) terbiyelerini güzel yapın."
(Sünen-i İbn-i Mâce)

Kânûn-ı Evvel 1433 - Kasım 67

HR 68/min
Axis: P 56°
QRS 23°
T -24°
Intervals:
RR 885 ms
P 92 ms
PR 102 ms
QRS 126 ms
QT 408 ms
QTc 434 ms
(Bazett)
Age:
M / F
cm / kg

25 mm/s 10 mm/mV 0.05-25 Hz F50 SSF S85 03.0
SCHILLER Art. No. 2.157.017

KAFA PRESİ

Uluer Oksal Tiryakı

A PAŞKUVİT

A PAŞKUVİT

esk reyn

RAST 67
GNOS SIS
LÜZUMSUZ
FATALERRORİST
MÜNKİR
HERR NEYSE (F.KUTAY SOYOCAKI)
TECELLİ
ŞÜPHELİ
ACABA
ENSTANTANA
BETAMAKS
RAST N6